
3 1761 07568936 4

DET LUKKEDE LAND.

DET LUKKEDE LAND.

RIDDERDRAMA MED FORSPIL, I FIRE AKTER

AF

ERNST VON DER RECKE.

Ich komme aus andern Zeiten
Und hoffe in andre zu gehn.
Grillparzer.

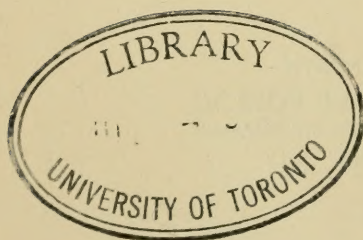

KJØBENHAVN
DET NORDISKE FORLAG
BOGFORLAGET: ERNST BOJESEN
1901

1500 EKSEMPLARER

LANGKJÆRS BOGTRYKKERI
KJØBENHAVN

TIL

AXEL HEIDE.

PERSONERNE.

I FORSPILLET:

FLORINE, Dronning i det lukkede Land.
GAVAIN, hendes Ægtefælle.
ROSA, hendes Terne.
ANDEN TERNE.
HOFFØLGE, TERNER, RIDDERE.

I STYKKET:

KONG ARTHUR.
GINEVRA, hans Dronning.
LANCELOT,
BART,
GERAINT og
ANDRE RIDDERE AF TAFELRUNDEN.
GAVAIN.
VIVIEN, } Ginevras Jomfruer.
GWENDOLEN, }
KONGENS ASTROLOG.
VAGTHØVDINGEN.
BORGFOGEDEN.
EN BISSEKRÆMMER.
OLWEN, en Ridders Hustru.
ETLIM, Søn af Edyrn.
MORGANES PAGE.
EN BONDE.
EN OLDING.
EN SVEND HOS KONG ARTHUR.
FIRE HOFMÆND.
ROSA.
HOFFØLGE, RIDDERE, DAMER, DRABANTER, TERNER, VAGT.

Handlingen foregaaer i den tidlige Middelalder; Forspillet i det lukkede Land, Stykket selv i Arthurs Rige; første Akt i Slotshaven ved hans Borg; anden og tredie i Borgen; fjerde i en Bjergskov i længere Afstand fra denne. Mellem Forspillet og Stykket ligger et længere Tidsrum.

FORSPIL.

Det lukkede Land. En eventyrlig Skovegn med pragtfuld Plantevæxt. Over Alt hviler et selsomt, uhyggeligt Skjær. Træernes Kroner sløres foroven af Taage, som fortætter sig mod Baggrunden og skjuler den fjernere Udsigt. Vindens Susen høres uafbrudt; af og til svage Lyn og fjern Torden.

FØRSTE SCENE.

ROSA med en Yngre af FLORINES TERNER.
(Begge ere, som Landets øvrige Beboere, der optræde i de følgende Scener, klædte i hvide eller næsten hvide, guldvirkede Dragter.)

ROSA.

Tre Dages Mulm har ruget over Landet!

ANDEN.

Gud staae os bi! Hvad fylder Luften saa
Med sodbrunt Skjær, som mørkner alle Farver
Og Himlens Pragt?

ROSA.

De fjendske Jorddæmoner
Kom aldrig før vort Alfeland saa nær!

ANDEN.

Forfærdeligt! Se, sorgfuldt hænger Løvet
Paa alle Træer, Kildens Væld er standset,
Forstummet Tonerne, som ellers klinge
Fra Bjerg og Busk og Strøm!

ROSA
(dæmpende Stemmen).

Det tager til!
For trende Dage siden, da vor Hersker
Gik bort fra Bordet for at søge Blomsten,
Begyndte det.

ANDEN.

Du var jo selv tilstede!
Hvad skete der?

ROSA
(som før).

Knap kan jeg mindes Alt;
Han havde talt om Orlogsfærd paa Jorden
Og talt sig varm. Jeg saae, hvad sjeldent skeer,
At der var Skyer paa vor Dronnings Pande;
Han saae det selv og spurgte flux om Grunden.
Hun sagde sorgfuld: »Jeg var langt herfra;
Jeg forudsaae en Kamp med mørke Fjender.«
Det var, som blev han fro; han spurgte ivrigt:
»Fjender? Faaer jeg da Lov at værge dig?«
Hun rysted Hovedet; han udbrød atter:
»Vil du da værge dig ved egen Kraft?«
Da mæled hun et Ord, som Ingen af os,
Saalidt som han, forstod: »Mit Værn i Nøden
Er kun Alruneblomsten.«

ANDEN
(forundret).

Hvad er det?

ROSA.

Som du, saa spurgte han, og Svaret lød:
»Ei egen Kraft; kun Svaghed, men den rette.«

ANDEN.

Selsomt!

ROSA.

Han trængte paa: »hvor Blomsten groede,«
»Hvorledes den seer ud,« — og fik at vide:
Den blomstrer skjult og plukkes kun med Fare
Paa Afgrundsrand. Da reiste han sig trodsig
Og svor at hente den; hun vared ham;
Han smilte stolt: »Hvad nogen Mand formaaer,
Kan ogsaa jeg! Tidt tog jeg Ørnens Yngel
Paa høiest Tind; en Blomst tør jeg vel plukke!«
Saa gik han bort; hvad Mer er hændet, veed du.

ANDEN
(seer ud).

Hvo kommer der?

ROSA.

Det er ham selv!

ANDEN SCENE

DE FORRIGE. GAVAIN
(kommer ind med hurtige Skridt; hans Miner røbe nogen Uro og Skuffelse. I Modsætning til Florines senere optrædende Riddere er hans Dragt helt af mørkerødt Fløil).

GAVAIN
(idet Ternerne hilse dybt).

I her?

ROSA.

O Herre! det er frygteligt!

GAVAIN.

Hvad nu?

ROSA.

Uveiret, mener jeg.

GAVAIN
(smiler svagt).

Ja, det er sjeldent
Hos jer; desmere maa man skjønne paa det.

ROSA.

Hvorledes?

GAVAIN.

Til Forandring, mener jeg.

ROSA.

Har I ei Medynk med de stakkels Blomster,
Som her maae smægte trindt foruden Dug,
Med Skoven og med Kilden, som fortørres?

GAVAIN.

Paa Jorden har jeg været vant at frydes
Ved Lyn og Torden; det er stort og skjønt;
Hvad siger det, der gaaer en Blomst i Løbet?

ROSA.

Ak, Herre, Alt er anderledes her.
Veed I da ei, hos os har Alt Betydning?
At selv hver Blomst har overjordisk Liv,

Næres af Menneskenes bedste Tanker
Og bringer Duft og Frø, som atter øge
Og styrke dem? Med hver, som visner her,
Gaaer noget Godt paa eders Jord tilgrunde.

GAVAIN
(tankefuld).
Jeg mindes det; saa har din Frue sagt mig.

ROSA.
Paa Jord er Lyn og Torden kun Naturmagt;
Redskaber i den Høistes stærke Haand;
Her er det noget Ondt.
(Gavain studser.)

ANDEN.
Og aldrig var det
Saa nær som nu!

GAVAIN.
Hvad har da voldt det?

ROSA.
Herre,
Tilgiv! Jeg har ei Ret at sige det.

GAVAIN.
Siig det! Jeg beder dig!

ROSA.
I vredes ikke?

GAVAIN.
Tilvisse nei! Jeg veed, du taler sandt.

ROSA.

Nuvel; jeg troer, I er ei uden Skyld:
Den Blomst I søgte, har I ikke bragt.

GAVAIN.

Jeg søgte den forgjæves Dag og Nat;
Kan dette volde Sligt?

ROSA.

Vel muligt, Herre.
Vist er det, denne Trylleblomst er Værnet
Mod Mørkets Magt, som ængster nu vort Land;
Og I har lovet Mer, end I har holdt.

GAVAIN.

Men end er Sagen ikke endt! Tak, Rosa,
For hvad du her har sagt mig! Er det saa,
Maa Blomsten findes, hvad det end skal koste!
(Iler ud tilvenstre.)

TREDIE SCENE.

ROSA, ANDEN TERNE.

ANDEN
(efter en Pause, hvori Uveirslydene voxe).

Hvi lader vel vor Dronning dette skee?
Hvi tog hun og et Menneske til Husbond?

ROSA.

Formast dig ei!

ANDEN.

Er vi ei mer end de?

ROSA.

Husk vel, at hvis saa er, da er vi det
I Kraft af større Ydmyghed og Retsind.

(ANDEN TERNE slaaer Øinene ned.)

Har du ei lært, at begge Slægter udsprang
Af samme Rod? Fra først var ingen Grænse,
Og end har Jorden Helte, som kan stige
Til os i Lysets Kreds. Nu skeer det sjeldent;
Stol derfor paa, det skeer ei uden Grund.

ANDEN.

Men han, hvem du maa lære —

ROSA.

Barn! jo mer
En Andens Viisdom overgaaer vor egen,
Des mer ufatteligt er os dens Raad;
Men har du ikke tidtnok kjendt, vor Dronning
Seer Kjernen, hvor vi Andre kun see Skallen?
Bøi dig for hende, som vi Ældre gjør.
Hvad end dig tykkes selsomt ved den Drot,
Hun gav os, — husk, han kom som Fremmed
hid;
Den Viseste maa lære Landsens Skik,
Før han og Landets Børn forstaae hinanden.

ANDEN.

Ak, du har Ret!

Rosa.

Tro, naar hun kaared ham,
Saa har hun seet i Dybet af hans Hjerte
En Kongesjæl, som er vor Hylding værd.

Anden.

O, du har Grund at skjænde paa mig, Rosa!
Jeg er saa angst; det vækker onde Tanker.

Rosa
(lægger sin Arm om hendes Hals).

Du er et Barn, og Barnet har sin Tid.

FJERDE SCENE.

De Forrige. Gavain
(kommer tilbage).

Gavain
(med synlig Uro, til Rosa).

Du havde Ret: Formeget har jeg lovet.

Rosa.

Hvad er det, Herre? I er bleg?

Gavain.

I Stormen
Seer jeg forfærdelige Syner om mig,
End fjerne; men de nærme sig med Hast.

Rosa.

Held eder, Herre, at I dog kan see,
Hvad ellers for et jordisk Blik er skjult;
Jeg mærker det: nu klares alt jert Øie.

GAVAIN.

I det og Meget, som jeg ei forstod.
Vist har jeg handlet taabeligt og syndigt.

ANDEN.

Hør! Stemmer nærme sig!

ROSA.

Se, hvo det er!

ANDEN
(er gaaet tilbage og seer ud tilhøire).

En Stjerne, seer jeg, blinker over Strømmen.

ROSA.

Vor Dronning selv!

GAVAIN.

I Baad? Umuligt! Strømmen
Er næsten tørret ud i disse Dage.

ROSA.

Florines Snekke seiler uden Vand.

GAVAIN.

Vel, — kommer hun, — det baader ei at flye;
Den Vrede, jeg fortjener, vil jeg bære.

FEMTE SCENE.

DE FORRIGE. FLORINE med FØLGE
(glider i Baad frem i Baggrunden; en Stjerne lyser over hendes Hoved. Ternerne gaae hende imøde, idet hun stiger ud, og forblive med det øvrige Følge i Baggrunden under det følgende Optrin).

FLORINE
(gaaer hen til GAVAIN og siger med mild Alvor):

Nu, fandt du Blomsten, kjække Ven?

GAVAIN
(knæler).

Min Dronning!
Jeg søgte overalt, — i dybest Kløft,
Paa steilest Klipperand og høiest Tind, —
Jeg fandt den ei.

FLORINE.

Vel, — har du Mer at melde?

GAVAIN.

Nei. — Jo, en daarlig Selvkløgt fristed mig
At gaae imod dit Raad min egen Vei;
Jeg føler nu, den strækker ikke til.
Forlad mig!

FLORINE.

Elskede, saa lær af dette!
I trende Døgn har nu mit Rige sukket
Under en Prøve: Fjenders onde Magter
Er komne det saa nær som aldrig før,
Fordi den Ypperste blandt Mine feiled,
Selvraadigt trodsende paa egen Kraft,

Af Iver fyldt for Kampen, ei for Maalet.
Det maatte skee; svart har jeg lidt derved
Og useet kæmpet haardt for dig og Alle,
Imens jeg bygged en usynlig Skranke,
Der kunde standse dem, til Tiden kom.

GAVAIN.

Tilgiv!

FLORINE.

Jeg sagde dig, at hin Alrune,
Som gjemmer i sin Kalk en glansfuld Perle,
Hvis Skjær er Glimt af evigt Sandhedslys,
Der ene værner i en Strid som denne, —
Den voxer kun og plukkes kun med Fare
Paa Afgrundsrand, hvor du er Faldet nær.
Din Kraft og Kjækhed har forgjæves søgt den
Til denne Stund. Men vid, at i vort Væsen
Er Afgrundsdybder og, mer frygtelige
End uden for os, — Svælg, hvor Tanken svimler
Og Hovmod leder Drømmeren til Fald;
Og til at standse der, at skue klart,
At plukke Viisdoms Blomst og vende om
Skal større Kraft end blot en Bjergbestigers.
Nu seer du grant, nu har du Svælget seet;
Reis dig, — men pluk først Blomsten, hvor du knæler.

(Hun træder et Skridt tilbage: en lilielignende Væxt skyder sig under Harpetoner op af Jorden; den folder sig ud med en gylden Blomst paa Toppen, omstraalet af et stærkt Lys. GAVAIN plukker Blomsten, reiser sig og rækker hende den med en dyb Bøining. Planten synker atter i Jorden.)

Det var paa høie Tid. Vi trænges haardt;
Alt er der Tvivl og Vaklen hos mit Folk;
Og ingen Sjæl bør fristes over Evne.
(Gaaer tilbage og slaaer op med Haanden.)
Hid, mine Riddere! I Kreds omkring mig!
(RIDDERNE komme ind fra høire Side og ordne sig i en Halvkreds; TERNERNE nærmere bag hende.)

GAVAIN.

Min Dronning! er det Kampens Tid, saa und mig
Engang paa Ridderviis at vove Livet
For den, jeg elsker! Byd, vi ville kæmpe,
Blot du vil vise os, hvordan og hvor!
(Drager Sværdet.)

RIDDERNE
(ligeledes).

Byd, Herskerinde! — Byd, vi ville kæmpe!

FLORINE.

End er der ingen Fare. Loven byder:
Hvor Mildheds Vaaben ene strække til,
Bør ingen andre bruges imod Fjenden.

GAVAIN.

Tør vi dog aldrig værge dig som Mænd?
Skal Sorg og Nød og Kamp bestandig tynge
Paa dine fine Skuldre?

FLORINE.

Saae end Nogen
Mig bøies under Vægten? Tro kun ikke
Som hine Daarer,

(Viser mod Baggrunden.)

at min Kraft er brudt,
Naar selv jeg holder den en Stund i Tømme;
End kan jeg værge Landet. Gjem dit Sværd!

(GAVAIN stikker Sværdet i Skeden, de ANDRE ligeledes.)

Naar Sværd skal drages til den sidste Strid
For Lysets Seir mod alle Mørkets Magter,
Veed ikke jeg, men kun den Ene, Større,
Hvis Bud jeg lyder. Indtil da giv Tid.
Blæs Luren kun, lad kjendes, vi er vaagne!

(Et Lursignal blæses; der svares med et Tordenskrald.)

End svare de med Trods. Velan, giv Agt!

(Hun stiger op paa en stor Klippeblok i Scenens Midtergrund og udstrækker Haanden med Blomsten mod alle fire Verdenshjørner.)

Svartalfer, Jorddæmoner, Nattens Børn,
Som i det Dunkle færdes og har Magten!
Jeg maner jer ved Nattens høie Stjerner,
De tusind Lysglimt, eders Væsens Fjender,
Som lede den, hvem I vil lede vild.
Ved Magtens Seglring, Mælkeveiens Kreds,
Ved Styrken, som Orions Belte gjemmer,
Ved Tyrens Horn, ved alle Himlens Lilier
Og denne Blomst, som tolker deres Magt:
Far bort i Fred herfra! Jer Vei er aaben!

(Pause. Stærke Lyn og Torden, voxende Mørke. Skaren om FLORINE bøier uvilkaarligt Knæ og trænger sig tættere sammen om hende.)

Anden Terne.

Hjelp Gud! Det stiger!

Florine.

Stille, Daare! Stille!
Forlæng ei Striden for mig med din Tvivl;
Hvad end der skeer, jeg seirer dog trods Alle.

(Hæver Stemmen.)

For anden Gang! Nu frygt mit sidste Sprog!
I vil det selv; mit Taalmod er tilende.
Jeg maner jer, ei mer ved Nattens Stjerner,
De spredte Funker kun af Sandheds Lys:
Jeg maner jer ved Lyset, som er bag dem,
Det Hav, af hvilket Stjernen er en Draabe,
Hin Straalekilde, hvor min Sjæl sprang ud,
Hint Væld, mod hvilket den tilbage stræber,
Hvis Glans til jert og Jordens Held blev dulgt.
Ved Tegnet, som har lukt dets trende Døre,
Hver Grænseskjellet for en Verdensalder,
Een Guld, een Sølv, een Kobber, — ved det Segl,
Hvis Afpræg er den høiste Sandheds Ord:
Far bort! Flam høit, Alrune, viis dem hjem!
Tilbage nu, i Storm, som I er komne!

(Blomsten i hendes Haand flammer pludseligt op og svæver, idet hun slipper den, over Skarens Hoveder ud af Scenen. Lyn og Torden, som aftage. Mørket viger langsomt; idet det klarer op, sees Taagerne forsvundne, og Baggrunden viser et herligt Landskab. Et rosenrødt Skjær indhyller Alt og stiger til større og større Klarhed. Vindens Susen forstummer, idet den glider over i sagte Toner, som, fra først svagt og afbrudt, begynde at klinge rundtom; de samle sig efterhaanden til en fuld Melodi, hvori Choret falder ind.)

Florine
(under Melodramaet).

Trøst jer! Se Skyggen, som jer ængsted, vige;
Igjen vor Verden har sit Rosenskjær,
Og Toner gaae som før fra Busk og Træer;
Stem i, mit Folk! Lad Glædessangen stige!

Chor
(idet Alle reise sig).

Det dages høit over Alfevang!
Natten ryster for sidste Gang
I Flugt sin trættede Vinge.
Duen kurrer fra Rosenly,
Bækken risler bag Løv paany;
Lad Takken fra Hjertet klinge,
Som Lærken stiger med Slag mod Sky!

Hver Blomst nu aabner sig frisk og feir,
Den hører Budskab om Lysets Seir;
Det jubler fra Dal og Tinde:
Pris være Gryet og Blomsters Hær!
Pris den, som fagrest sin Krone bær,
Florine, vor Herskerinde,
For alle Blommer en Lilie skjær!

Og falder Taagen omkring din Gang,
Og skumrer det end over Alfevang,
Endda tør ei du forsage:
Bag Mulmets Bræmme, bag Taagens Flor
En evig Magt der i Lyset boer;
Det vender i Glans tilbage,
Naar kjækt du strider og fast du troer!

FLORINE
(under Melodramaet, som slutter Sangen og derefter døer hen i afbrudte Toner, som det begyndte).
Striden er endt; nu gange Hver til Sit;
Røgt eders Hverv, som jeg har røgtet Mit!
(Alle uden GAVAIN bøie sig, trække sig tilbage og forlade Scenen).

SJETTE SCENE.

FLORINE, GAVAIN.

FLORINE
(stiger ned, gaaer hen til ham og helder sig op mod ham).
Himlen er klar! Jeg har dig end, min Husbond!
O, lad mig atter klynge mig til dig!
Det var et Øjeblik, som du gled fra mig,
Og Alt blev mørkt.

GAVAIN
(gjengjældende hendes Kjærtegn).
Kan du, min fagre Hustru,
Vel føle Svaghed?

FLORINE.
Ak, — mon jeg for Intet
Blev skabt til Kvinde?

GAVAIN.
Troer du, jeg er stærk,
Hvi vil du da forsmaae min Hjælp i Kampen?

FLORINE.
End fatter du ei Kampens Art og Maal;
Her kriges anderledes end paa Jorden:

Den Kraft, som gjælder der, slaaer her ei til,
Hvor Retten selv er Styrken hos den Svage.
I Lyset og af Lyset er vor Magt;
Kun den, der kjender grant og søger Kilden,
Tør vove sig i Kamp med Mørkets Svig.
Til du seer klart i Mangt, som nu er dunkelt,
Maa jeg alene føre Kampen selv.

GAVAIN
(mørk).
Nedlod du dig, da du tog mig til Husbond?

FLORINE
(seer bekymret paa ham. Pause).
Sligt har jeg aldrig tænkt; — jeg elsked dig.

GAVAIN
(knæler for hende).
O jo! jeg veed det! Du er viis og god;
Jeg er for ringe til at være din!
Hvi tog du mig, ei En af dine Lige?

FLORINE.
Spørg ikke; Kjærlighedens sidste Løndom
Kan Ingen raade. Fast det tyktes mig,
Jeg valgte frit, blot efter Hjertets Trang,
Dog siger mig den Viden, som jeg eier,
En større Lov har talet gjennem den:
Du veed, mit Rige sattes nærmest Grænsen
For eders Slægt, til Værn mod Mørkets Magter;
Dog Jordens Sønner fjerne sig fra os
Og glide mer og mer i Fjendens Vold.

Ved dig, som hører Jorden til ved Byrd,
Hvis Sjæl sig høiner over Jordens Skranker,
Kan Baandet atter knyttes mere fast.
Halvguders Blod er jo i dine Aarer:
Din Slægt har eiet Mænd, som aldrig døde,
Men levende gik bort til Lysets Land,
Hvor de hos mig staae nærmest om min Throne.
Din Sjæl kan luttres, blive lig med min;
End er kun halvt den løst af Støvets Lænker.

GAVAIN
(reiser sig).
Skal jeg da miste Noget af mig selv?

FLORINE.
Dit rette Selv er godt; hvad ei er saa,
Maa vige som den Fjerdragt, Svanen skifter.
Naar Dragten, som du bærer, vorder hvid,
Mærk vel, da er det Tegn paa gylden Tid.

GAVAIN.
Hvad er jeg da endnu mod dig og Dine,
Mod hver en ringe Stalddreng i din Gaard?

FLORINE.
Husk, Urtens Frø bli'er Urt kun, Rosens Rose
Og Palmens Palme, alle Træers Drot;
Men selv det Største har sin Ringheds Time
Og ingen Væxt fra først sit fulde Maal.
Jeg valgte dig, fordi jeg i din Sjæl,
Skjult for dig selv og Verden, saae en Konge;

Derfor har jeg usynlig fulgt din Gang;
Jeg leded dig, jeg drog dig hid med Lempe
Til Landet, som for Mennesker er lukt,
Hvor der er evig Ungdom, evig Vaar;
Den, som kom hid, har Lykken ført iblinde.

GAVAIN
(med et Suk, vender sig fra hende).

Ja, — det er sandt!

FLORINE
(tager hans Haand).

Dit Blik er mørkt, min Husbond!
Hvad fattes dig?

GAVAIN.

Ak, — Intet.

FLORINE.

Noget dog!
O, dølg det ei for mig!

GAVAIN
(tungsindigt).

Mig fattes Intet.
Du gjorde Alt for mig, du gav mig Alt!

FLORINE.

Og angrer det dig?

GAVAIN.

Dronning, Elskte, tilgiv!
Ung føler jeg mig og har Trang til Daad!

FLORINE.

Til Daad? Nu, siig, hvad kalder du vel Daad?
Er ei en Kongegjerning her at øve,
Selv om man ikke hersker her med Jernspir
Som mellem Jordens Mænd? Er her ei Klogskab
At vise, Raad at pleie, Held at sprede
Blandt dem, som bøie sig ved Thronens Fod?
Er her ei Fester, naar vort Dagværk ender?
Er her ei Skjaldekunst og Tankeleg?
Er ei at see og lære selv en Daad?
Og veed du ei, hvert Værk, vi øve her,
Har skjult et Værd: fra vor Lyksalighed,
En høiere end Mennesker kan taale,
Nedstrømmer Glæden mildnet over Jorden
Og giver Agren Grøde, Hjerter Sundhed?

GAVAIN.

Ak jo; men jeg er vant til Storm; Alt her
Er idel Fred for mig!

FLORINE.

Du vil Forandring?

GAVAIN.

Nu, ja! Hvad er vel Livet uden den?

FLORINE.

Vist maa der Vexel til, hvor der er Liv,
Som Stjernens Spil, som Skyens Farveskiften,
Som Toner og som Ophold i en Sang.

Men Eet er Skiften i den rette Samklang,
Et Andet Toner, som forstyrre den.
Hvis det er Vexlen kun af Ondt og Godt,
Du søger, — nu, den faaer du ikke her.
Er ei det Gode ene Nok? Er ikke
Din Lykke længer i min Kjærlighed?

GAVAIN.

O jo! Hvergang jeg lytter til din Stemme,
Er den mig sødere end Fuglens Sang;
Din Kind er mere skjøn end Morgenrøden,
Din Tale gjemmer mer end Jordens Viisdom,
Og ved dit Hjerte kan jeg glemme Alt.
Men er jeg ene, knuger mig en Længsel,
Lyst efter Stordaad, — Noget, som kan gjøre
Mig værdig til den Rigdom, som blev skjænkt
mig;
En Mand vil kæmpe selv og vinde Lykken;
Mig tykkes det, jeg kom for let til min!

FLORINE
(efter en længere Taushed, med undertrykt Smerte).

Nu, saa forlad mig!

GAVAIN.

O, du vredes?

FLORINE.

Nei.
Jeg vredes ei; vel muligt, du har Ret.
Maaske min Kjærlighed har været blind;

Thi eget Formaal kræver egne Midler.
Maaske for let jeg aabned dig min Favn;
Maaske jeg skulde som en jordisk Kvinde
Gjort Modstand, draget dig og stødt dig bort;
For den Slags Kløgt har ei mit Væsen Rum;
Maaske vi begge nu maa lide for det.
Velan da, reis!

GAVAIN.

Ak, jeg har krænket dig,
Min Elskede, for hvem jeg gav mit Liv!

FLORINE.

Nei, nei. Jeg burde vidst, du endnu ikke
Var moden for vor Verden, der i Meget
Er modsat den, hvori du voxed op.
Jeg burde vidst, at Vane bliver Væsen,
At intet Træ i Væxt tør plantes om
I anden Jord, selv i en mere frugtbar.
Jeg burde vidst, hin ridderlige Higen
Maa rase ud engang i Heltens Bryst.
Drag bort! Nu, da du her har følt et Pust
Af bedre Liv og aandet bedre Luft,
Vil selv du finde snart hin Stræben tom;
Dit Sind vil hige hid med større Viisdom
Og dybere Forstand paa Livets Værd.
Dog husk: ren tog jeg dig fra Jordens Æt;
Bliv, som du er, vend atter ren tilbage.
Din Længsel vil dig engang til mig drage;

Men fik i Støvets Verden du en Plet,
Er Landet lukket for dig alle Dage.

GAVAIN.

Ren vil jeg komme, Hustru, som jeg gaaer;
Snart gjensees vi!

FLORINE
(ryster tungsindigt paa Hovedet).

Kun Himlen veed, hvornaar.
Glem ei: »det lukte Land« er Riget kaldt;
Du fandt det ei, du var med Eet herinde;
Dets Port er ingensteds og overalt.
Men før du helt er min, om nogensinde,
Før vil du aldrig Veien atter finde.

GAVAIN.

Ha, hvis saa er —

FLORINE.

Nei, ti! Betænk dig ei!
Nu maa det skee. — Se her: min Ring du
kjender;
(Viser ham den paa sin Haand.)
Bringes den dig engang ad selsom Vei,
Da er det Tegn, at Længselstiden ender.
Følg Vinket da!

GAVAIN.

Befal, og det skal skee!

FLORINE.

Tag Orlov, reis; flux vil du Veien see.
Dog husk: dit Valg er frit, mit Ord kun Raad;
Befale kan jeg ei og vil ei nøde;
Din Villie maa du spænde selv til Daad,
Dit Hjerte selv maa hige mit imøde.
Kom flux, dvæl ei! Et Øieblik, et kort
Flyer med vor Fryd, maaske for evigt, bort.

GAVAIN.

Stol paa min Kjærlighed; jeg sviger ei!

FLORINE.

Nuvel. Saa siig, hvor agter du at fare?

GAVAIN.

Da først du drog mig hid, var jeg paa Vei
Til Kerleon, til Arthurs Ridderskare.
End lyster mig at see hint »runde Bord«,
Merlin har stiftet, Ridderskabets Flor,
At bænkes der med Verdens største Helte,
See Arthur selv med Caliburn ved Bælte
Og bøie Knæ for ypperst Drot paa Jord.

FLORINE.

Jeg frygter svart, den Throne, du seer tindre
I Fjernhed, nær for dig vil blive mindre,
Og den, du har forladt, dig tykkes stor.
Hør da til Slutning nu mit Afskedsord!

GAVAIN.

Tal ud!

FLORINE
(med udbrydende Smerte).

Jeg kan ei skaane dig for Prøver:
Et gjenfødt Sind du til vor Pagt behøver;
Jeg vilde luttret, hvad dit Hjerte rummer,
Blidt, var du bleven her; men du gaaer bort;
Jeg kan det ei; nu kræves Nød og Kummer,
Og du vil blive fristet, fristet haardt.
Kval vil du kjende, tidligt eller sent;
Thi kun i Ild kan Guldet brændes rent.

GAVAIN.

Vel! Jeg faaer tage Skjæbnen, som mig møder!

FLORINE.

Ei den; mig, Elskte, falder Pligten til:
Selv maa jeg være den, der saadan gløder
Dit Hjertes Guld, om end mit eget bløder;
Selv maa jeg lyde Loven, der mig nøder;
Det kan ei overlades Skjæbnens Spil.
(Melodrama. GAVAIN bøier Knæ, idet han griber hendes Haand).
Gjem da mit Ord: Vær Ridderærens Speil,
I Prøven fast, som Klippen høi og steil;
Lad Magt ei friste dig, ei Smigers Honning;
Vær Sandheds Vagt, vær Rettens Værn og Vold,
Selv Een mod Alle, vær de Svages Skjold;

For dem vær varm, for egen Lykke kold;
Husk: det, kun det, er Troskab mod din
Dronning!
(Melodramaet ophører).

GAVAIN
(reiser sig).
Jeg sværger det! Min Hustru, Hulde, Kjære!
Et Kys, det sidste!

FLORINE.
Ja, — det maa saa være
Jeg trykker Troskabsseglet paa din Mund;
Bevar det ubrudt til vor Gjensynsstund!
(Kysser ham og træder derefter tilbage.)

SYVENDE SCENE.

DE FORRIGE. ROSA. FOLKET
(samler sig).

ROSA.
Hvad skeer? Der klang et Suk igjennem Landet,
Som Noget gik vor Dronnings Hjerte nær?

FLORINE
(hæver Stemmen).
Min Husbond agter sig paa langveis Færd;
Hils ham med Fred; det kan ei være Andet.
(Alle bøie sig dybt.)

GAVAIN
(gaaer nogle Skridt mod Baggrunden, men standser atter tvivlraadig).
Florine! Siig mig Veien, jeg skal gaae!

FLORINE
(med undertrykt Bevægelse).

Ad hver en Vei vil Reisens Maal du naae.
Ad hver en Vei kan bort fra mig du drage;
Men een, kun een, gaaer atter hid tilbage.

(GAVAIN sender hende en stum Hilsen og gaaer mod Baggrunden, hvor man seer ham stige op ad en Bjergsti; han vender sig endnu engang dvælende og vinker; derefter forsvinder han. FLORINE staaer et Øieblik taus, kæmpende med sig selv; endelig synker hun overvældet sammen med Ansigtet skjult i Hænderne. Skaren trænger sig lydløst og med ærbødig Deltagelse sammen om hende. Afbrudte Toner klinge under Stilheden atter fra Skoven; de samle sig efterhaanden til Melodien fra før, hvori)

CHORET
(falder ind, fra først ganske dæmpet, siden noget stigende).

Falder end Taagen omkring din Gang,
Og skumrer det end over Alfevang,
Endda tør ei du forsage:
Bag Mulmets Bræmme, bag Taagens Flor
En evig Magt der i Lyset boer, —

FLORINE
(har langsomt reist sig og siger hen for sig, tillidsfuldt, med et drømmende Blik):

Han kommer igjen tilbage!

FULDT CHOR.

Naar kjækt du strider og fast du troer!

Tæppet falder.

FØRSTE AKT.

Slotshaven i Kerleon. Tilhøire Kongeborgen med Trappegang og Svale; i Mellemgrunden springer et Taarnparti frem. I Forgrunden paa samme Side nogle Buske, der danne en Løvhytte med en Siddeplads halvt skjult. I Baggrunden sees fjernt Ringmuren og dennes Port.

FØRSTE SCENE.

ASTROLOGEN (træder ud af en Dør i Taarnet); EN BISSEKRÆMMER (kommer ham fra Baggrunden imøde).

BISSEKRÆMMEREN
(tager en Kasse fra Ryggen og aabner den med en dyb Bøining).

Vil Herren gi'e mig Handsel?

ASTROLOGEN
(har seet sig om, — dæmpet).

Vi er ene.
Jeg saae dig komme. Rask! Fortæl!

BISSEKRÆMMEREN
(hurtigt og dæmpet).

Jeg fulgte
Skjult, som I bød mig, Kongen og hans Mænd
Til Bjerget Brentenol, hvor Risen huser.

ASTROLOGEN.
Fik de ham fældet saa?

BISSEKRÆMMEREN.
Jeg veed det ikke.

ASTROLOGEN.
Slet har du røgtet da dit Hverv!

BISSEKRÆMMEREN.
Saa sagte!
Jeg fulgte Kongen, som I bød; men Kongen
Tog ingen Del i Daaden: da de kom der,
Forlod han dem og red forklædt, alene,
Til Avallon.

ASTROLOGEN
(med et Udraab).
Hvad? Til sin Søsters Borg?

BISSEKRÆMMEREN.
Man siger, Dronningen og Fru Morgane
Forliges slet, saa Kongen ikke aabent
Tør gjæste —

ASTROLOGEN.
Ligemeget, hvad man siger!
Videre!

BISSEKRÆMMEREN.
Jeg var om ham hele Tiden;
Jeg fulgte ham igjen paa Veien hjem;
Han tog den lige Vei og er her strax.

ASTROLOGEN.

Om Tafelrundens Kæmper veed du Intet?

BISSEKRÆMMEREN.

Kun Et: at Ridder Modred kom af Dage
Paa Veien alt; han gik paa Kvindejagt —

ASTROLOGEN.

Efter sin Skik!

BISSEKRÆMMEREN.

Der fik han Ulivssaar.

ASTROLOGEN.

Naa, han var slettest blandt dem. Veed du Mere?

BISSEKRÆMMEREN.

Nei, Herre. — Bi, — Et maa jeg vise jer:
En Ridder leied paa en Jagt i Paasken
Min Hytte, — til et Møde, kan jeg tænke.
Naa, — han var gavmild; vidste jeg hans Navn,
Saa havde jeg i Haab om Mer bragt Noget
Tilbage, jeg har fundet efter ham.

(Viser ham en Ring.)

ASTROLOGEN
(gjør en Bevægelse, men betvinger sig strax).

Giv mig den! Eiermanden kan vel findes.

BISSEKRÆMMEREN
(iagttagende ham).

Hvad byder I?

ASTROLOGEN.

Dig kan den koste Livet;
Tag før af mig tregange dens Værdi.
(Tager en Pung frem og giver ham den.)
Se, her er Guld for den og for dit Budskab;
Saa er de vel betalt.

BISSEKRÆMMEREN
(veiende den i Haanden).

Jeg takker, Herre.

ASTROLOGEN.

Skynd dig nu bort! — Nei, gaa til Buret først
Og slaa en Handel af, at det kan synes,
Du havde det til Ærind.
(BISSEKRÆMMEREN gaaer. ASTROLOGEN betragter Ringen opmærksomt.)
Det er den!
Og der gik Ry deraf, da den var tabt!
Den Uforsigtige! Nu er den min,
Jeg holder i min Haand Ginevras Ære!
(Gjemmer Ringen.)
Kong Arthur var paa Avallon! Den Løndom
Var Guld værd, fast saa meget som den første;
Men foreløbigt bliver den hos mig.

ANDEN SCENE.

ASTROLOGEN. VIVIEN
(fra Haven).

ASTROLOGEN.

Nu, skjønne Vivien, hvor lider I?

VIVIEN.

Helt vel, — og I?

ASTROLOGEN.

I eders Nærhed, — vel.

VIVIEN.

Spar eders Blomstersprog! Jeg kjender jer;
Sligt siger I til alle Hoffets Kvinder!

ASTROLOGEN.

Hvor veed I det?

VIVIEN.

I er som alle Mænd!
Hvor skulde slig en stjernekyndig Viismand
For Alvor fængsles af en stakkels Pige,
Som eier kun sit Hjerte?

ASTROLOGEN
(med Lidenskab).

Vivien!
Hvor klog du er, veed Ingen mer end jeg;
Hvor skjøn du er, har vel dit Speil fortalt dig.
Paa Hjertet netop troer jeg allermindst,
Naar daglig du saa kold kan see mig lide!

VIVIEN.

Jeg tør ei troe jer. Giv mig et Beviis!

ASTROLOGEN.
Og hvilket? Jeg vil gaae til Verdens Ende
At søge det!

VIVIEN.
Saa langt behøves ikke.
Nei, aabenbar mig til Beviis en Løndom,
Hvorpaa jer Magt, jert Ve og Vel beroer,
Saa vil jeg troe jer!

ASTROLOGEN.
Slange! Har du ikke
Vel tyve Gange lokket Noget fra mig?
Men aldrig naaede jeg mit Ønskes Maal!

VIVIEN.
Troer I, de Smaakorn, I har kastet til mig
Af eders Hemmeligheds fyldte Sæk,
Var værd min Kjærlighed, min Jomfruære?
Nei, skal jeg fanges, maa I byde Mer!

ASTROLOGEN.
En Løndom, som du ønsker, er ei til;
Min Fortid gjemmer ingen skjulte Pletter.
Jeg er en fredsæl Mand, en stille Forsker,
Hvis Blik er rettet mest mod Himlens Stjerner,
Og som af Jordens kun har Sans for een.
(Griber hendes Haand.)

VIVIEN
(dæmpet).
Slip! Ikke her. Den Mand, som elsker tro,
Har ingen Hast; han bier smukt og haaber.
(Gaaer tilbage; han følger hende; de samtale og fjerne sig under det følgende Optrin.)

TREDIE SCENE.

HOFSINDER.

FØRSTE
(noget ældre end de Andre).
Nei, unge Herrer! Nu for Tiden slipper
Man let fra Prøverne. I gamle Dage
Blev Ingen prist, om ei han trøsted sig
At tage Plads paa Stenen under Linden;
Det har ei Nogen gjort i mange Aar.

ANDEN.
Hvad for en Sten?

TREDIE
(leer).
Du er nok ny i Gaarde!

FØRSTE.
Veed du det ikke?

ANDEN.
Nei, saa sandt jeg lever!

FØRSTE.

Jeg veed, man tier helst derom; dog troede
Jeg knap, at det var ukjendt her for Nogen.
Vid, samme Sten er ærbar, taaler ikke
Berøring af Enhver. Kong Arthur ene
Tør røre ved den; sidde der tør Ingen.

ANDEN.

Hvad skeer?

FØRSTE.

Den slaaer En af, saa et Par Ribben
Kan nemt faa Men derved.

ANDEN.

Hvor er den Sten?

FØRSTE.

Fra Svalen kan den øines; gak derop!

EN FJERDE
(kommer til).

Det er alt Middag; Ridderne kan ventes.
Er Ingen end i Sigte?

ANDEN
(stiger op).

Kom og se!
Gudsdød! Er det den store Blok?

FØRSTE.

Javist!

ANDEN.

Der sidder jo en sortklædt Mand paa Stenen.

FØRSTE.

Du primer!

TREDIE
(er fulgt efter).

Jo tilvisse!

FØRSTE
(stiger op med, slaaer Hænderne sammen).

Det er Sandhed!

Hvem kan det være?

TREDIE.

Han er ei af Vore.

FØRSTE.

Hans Hest gaaer løs paa Marken om og græsser.

FJERDE.

Men se! En Rytter nærmer sig i Trav!

ANDEN.

Han dreier af og rider op til Linden;
De tale sammen.

TREDIE.

Det er Kongen selv!

Alene, uden Følge!

FJERDE.

Se, den Sorte
Er alt tilhest; nu ride de herop.

(Et Horn lyder fra Porten. Forventningsfuld Stilhed. Flere komme til; de ordne sig til begge Sider, idet de Kommende vise sig.)

FJERDE SCENE.

DE FORRIGE. KONGEN og GAVAIN
(komme. Den Første er i Reisedragt; den Anden sortklædt).

KONGEN
(medens de Omstaaende hilse).

Nu, ædle Gjæst, jeg loved nys at føre
Dig til Kong Arthur —

GAVAIN
(har seet sig om, bøier Knæ).

I er Kongen selv!
Tilgiv! Jeg burde kjendt jer, ædle Herre,
Selv uden Kronen, paa jert Herskerblik!

KONGEN.

Stat op, og siig mig, hvi jeg traf dig hist
Paa Marken, ensomt siddende paa Stenen.

GAVAIN.

Jeg kommer, Herre, som en ringe Fremmed;
Jeg fik ei Ridderslag af nogen Drot;
Thi satte jeg mig ydmygt ned ved Leddet
Til eders Borg. Jeg følte mig saa liden
Mod jer og Helteskaren, som den huser.

KONGEN
(smiler).

Dit Navn?

GAVAIN.

Forlad, — jeg har ei Navn, min Konge,
Før et jeg vinder under eders Øine.
Jeg veed, hos eder kræves strenge Prøver;
Bestaaer jeg ei i dem, saa tillad mig
At drage bort, ukjendt, som jeg er kommen.

KONGEN.

Skee, som du vil. Du seer min Ridderskare
Idag, vil Gud, de komme hjem med Seir.

GAVAIN.

De er her ikke?

KONGEN.

Nei; en farlig Stordaad
Har kaldt dem bort: ved Brentenol, i Skoven
Hused en Kæmpe, stor og stærk og vild,
Erow den Frygtelige —

GAVAIN.

Han! Ja saa!

KONGEN.

Veed du derom?

GAVAIN.

Jeg kjender Navnet, Herre.

KONGEN.

Saa veed du og, hvordan med Blod og Udaad
Han fyldte Landet; om sig havde han
En Hjord af vilde Dyr, som ødelagde,
Hvad selv han levned. Vidt gik Ry om ham
Og om en Sten, han bar som Skjoldklenod.

GAVAIN.

Det har jeg hørt.

KONGEN.

At vinde denne Skat
Og fælde ham, — for dette drog vi ud.
Men nær vort Maal fik jeg et Bud; jeg nødtes
At overlade mine Kæmper Æren.
Udfaldet veed jeg ei; men efter Løftet,
Vi gav hinanden, om idag at mødes,
— Thi Paafuglfesten feires her imorgen, —
Vil jeg erfare det, før Sol gaaer ned.

GAVAIN.

Da, høie Herre, tilstaa mig en Bøn!

KONGEN.

Siig frem!

GAVAIN.

Und mig idag som Vaabendrager
At bære eders vidtberømte Vaaben,
Prydwen, jert Skjold, og Caliburn, jert Sværd.

KONGEN.

Veed du, at Krav paa Sligt har ikkun Mænd
Af ædlest Byrd, af prøvet Dyd og Manddom?

GAVAIN.

Jeg beder om en Gunst, jeg ei kan kræve.

KONGEN.

Det skete ei, hvis ei jeg havde seet
En Prøve paa dit Værd, som du ei aner.

GAVAIN.

Hvordan?

KONGEN.

Spørg ei. Din Bøn er tilstaaet dig.

(GAVAIN bøier sig takkende.)

FEMTE SCENE.

DE FORRIGE. GINEVRA og VIVIEN
(fra Slottet).

GINEVRA.

Hilsæl, min Drot! Velkommen karsk tilbage, —
Med Seir vel sagtens?

KONGEN.

Det vil snart erfares.

GINEVRA.

Tør jeg ei vide det?

KONGEN.
Ei før vi samles.

GINEVRA.
Blot Et: der er dog intet Uheld skeet?

KONGEN
(tøvende).
Jeg haaber, Alt staaer vel.

GINEVRA.
I haaber kun?
Var I ei med?

KONGEN.
Nuvel da: nei. Mig kaldte
Et vigtigt Budskab bort.

GINEVRA.
Et Budskab? Hvilket?

KONGEN
(kjærtegner hende).
Statssager. Ting, som ikke er for dig.

GINEVRA
(uvillig).
Ifald jeg var jer Søster, ei jer Hustru
Og Dronning, fik jeg sagtens Mer at vide!

KONGEN.

Ginevra, pin mig ei med Mistillid,
Som var jeg imod dig en Sammensvoren.
Den Tro, jeg skylder dig, blev aldrig brudt.

GINEVRA.

I kommer helt alene?

KONGEN
(visende paa GAVAIN).

Ikke helt;
En Gjæst har jeg bragt med.

GINEVRA
(betragtende GAVAIN, som hilser).

Og hvo er han?

KONGEN.

Jeg veed det ikke.

GINEVRA,

Troer jeg ei, ved Himlen,
At Alt skal være hemmeligt idag!

KONGEN.

Han ønsker selv at være ukjendt, Hustru.
Husk, Ridderligheds Lov forpligter os
At øve Gjæstfrihed og ikke spørge.

GINEVRA.

Nu, godt. Velkommen skal han være mig.

KONGEN
(til GAVAIN).
I trænger til en Styrkning vel? Følg med!
(De gaae ud sammen. Hofsinderne følge).

SJETTE SCENE.

GINEVRA. VIVIEN.

VIVIEN
(følger GAVAIN med Øinene).
Hvo er dog denne Mand?

GINEVRA.
Siig du mig det!

VIVIEN.
Saa ridderlig en Anstand saae jeg sjeldent!

GINEVRA.
Bliv du nu varm, du kolde Vivien,
Som spotter alle Mænd!

VIVIEN.
Kold er jeg ikke;
Jeg elsker mandig Kraft.

GINEVRA.
Og Astrologen —?

VIVIEN.

Han —! Hvis han læste sine Stjerner ret,
Saa vidste han lidt Mer —

(Standser.)

GINEVRA.

— om dig?

VIVIEN
(reserveret).

Blandt Andet.

GINEVRA.

Husk, selv Merlin var taabelig i Sligt.

SYVENDE SCENE.

DE FORRIGE. VAGTHØVDINGEN med Vagt, som fører BISSEKRÆMMEREN fra før.

GINEVRA.

Hvem har I der?

HØVDINGEN.

En heldig Fangst, Fru Dronning:
Den Slyngel, Hoved for en Tyvebande,
Som længe nok har været Egnens Skræk.
Han sneg sig om forklædt, men blev dog
gjenkjendt.

BISSEKRÆMMEREN
(der urolig har speidet omkring sig, knæler for GINEVRA).

Alt usandt, Frue!

HØVDINGEN.
Ja, det gi'er sig nok.

GINEVRA.
Vor store Konge gjorde fordum Landet
Saa sikkert, at en Smaadreng kunde bære
En velfyldt Pung med Guld fra Hav til Hav.
I Taarnet med ham!

BISSEKRÆMMEREN.
Naade!

GINEVRA.
Bort!

BISSEKRÆMMEREN
(idet de ville føre ham bort, med en rask Beslutning).
Fru Dronning!
I har en Jomfru, født i Pembroke; tillad
Et Ord til hende blot, før jeg bli'er hængt!

GINEVRA.
Det kan vel tilstaaes dig.
(Vinker ud.)
Gwendolen, kom!

OTTENDE SCENE.

DE FORRIGE. GWENDOLEN
(kommer).

GWENDOLEN.
Hvad ønsker I?

GINEVRA
(visende paa Fangen).
Den Karl vil tale med dig.

GWENDOLEN.
Med mig?

BISSEKRÆMMEREN.
Alene!

GINEVRA.
Lad ham løs saalænge.
(Vagten slipper ham; han træder frem i Forgrunden med GWENDOLEN.)

VIVIEN
(er stegen op paa Svalen).
Nu blinke Vaaben, Frue!

GINEVRA.
Kan de kjendes?

VIVIEN.
Kom selv og se!
(GINEVRA stiger op til hende.)

GWENDOLEN
(til Bissekræmmeren).
Siig hurtigt, hvad du vil mig.

BISSEKRÆMMEREN.
Jeg sigtes — falskelig — for Tyveri —

GWENDOLEN.
Lyv ikke! Brøden seer jeg paa dit Ansigt.

BISSEKRÆMMEREN.

Det være, som det vil. Men I er god,
I bragte Lægemidler til min Hustru,
Da hun var syg og Alle skyede Huset;
I gav os Brød og Penge, — I har Hjerte,
Viis mig en sidste Tjeneste!

GWENDOLEN.

Hvormed?

BISSEKRÆMMEREN
(tager forsigtigt speidende Pungen frem, som han fik af Astrologen).

Giv dette Guld, — det har jeg ærligt tjent —
Til Kongens Astrolog, den vise Mand,
Hvis Ry er stort for Fromhed som for Klogskab,
Hvormed han lindrer mangen Stakkels Nød —

GWENDOLEN
(seer skarpt paa ham).

Ja saa!

BISSEKRÆMMEREN.

Det gjør han; men han gjør det skjult.
Siig ham min Skjæbne, bed ham, som hans Indsigt
Tilsiger ham, at bruge dette Guld,
Som ikke mer kan være mig til Nytte.
Jeg har fortjent det ærligt!

GWENDOLEN.

Om saa var, —
Jeg ynker dig; men hjælpe kan jeg ikke.

Dit Liv har du forbrudt, dit Guld er Kongens.
Har du et andet Ønske, saa siig frem,
Om ellers det er gjørligt.

BISSEKRÆMMEREN
(ryster Guldet ud i sin Lomme).
Giv da samme
Høihellige Mand blot denne tomme Pung;
Siig ham, fra hvem den kommer, og føi til:
Jeg lægger deri mine bedste Ønsker
Om Hjælp for Stakler, der af Nøden fristes
Som jeg; gid Ønskerne maa blive Guld!
(Et Horn lyder fra Taarnet.)

GWENDOLEN
(tager Pungen).
I Herrens Navn! Den Ting er Intet værd;
Jeg har ei Ret at være Hjertekjender;
(Tager en Pung frem og lader nogle Guldstykker glide ned i den, hun har modtaget.)
Skee, som du ønsker, hvis du har talt sandt.

BISSEKRÆMMEREN.
Forglem det ikke! Gjør det end idag!

GWENDOLEN.
Vær rolig; hvad jeg lover, skal jeg holde.
(Gaaer tilbage. Vagten fører Bissekræmmeren bort.)

NIENDE SCENE.

GINEVRA med sine DAMER. RIDDERNE AF TAFELRUNDEN, hvoriblandt LANCELOT, GERAINT, BART (drage under Klang af Lurer ind paa Scenen, hvor de ordne sig i Rækker til begge Sider, hilsende Dronningen dybt. De ere Alle fuldt vaabenklædte). KONGEN og GAVAIN (lidt senere).

GINEVRA.

Vær hilset og velkomne, ædle Herrer!
End kom I aldrig hjem foruden Hæder
Og gjør det sagtens heller ikke nu —?

LANCELOT.

Vort Hverv er endt.

GINEVRA.

Og, som jeg haaber, vel?

LANCELOT.

Om vi har gjort vor Pligt, maa Kongen dømme.

GERAINT.

Han kommer, — Plads!

(En ophøiet Thronstol bæres frem i Mellemgrunden. Derefter følger ARTHUR i fuld kongelig Dragt; to Pager bære hans Purpurkaabe. Bag ham GAVAIN, bærende hans Sværd og Skjold. Kongen sætter sig; Gavain træder op paa Forhøiningen ved hans høire Side.)

KONGEN.

Velkommen, mine Mænd!
Er Alle her?

BART.

Kun Modred fattes, Herre.

KONGEN
(bøier Hovedet).
Jeg veed det, ja. Den Faldne vil vi mindes
Som den, der troligt virked i sit Kald
Og gav sit Liv derfor. Fred med hans Sjæl!

VIVIEN
(dæmpet, til Astrologen).
Kongen er vittig!

ASTROLOGEN
(ligeledes).
Skinnet maa bevares.

KONGEN.
Nu siig, hvordan I røgted eders Ærind!

BART
(efter en Pause, vinker et Par Svende frem, som lægge en vældig Kølle ned foran Kongen).
Min Konge, se paa dette tunge Vaaben,
Og kjend den Kølle her, som Erow bar.

KONGEN
(betragtende den).
Tilvisse!

GERAINT
(med et stort Spyd, som han ligeledes lægger ned).
Herre, se hans Spydstang her!

KONGEN.
Hvo af jer fælded ham? I tie begge?

Lancelot.

Pak jer med jere Snurrepiberier!
Hvad jeg kan lægge frem, er mere værdt!

(Vinker. Et Par Svende bære en stor Kurv frem, som dækkes af et rødt Klæde, og sætte den foran Kongen. Lancelot løfter Klædet saaledes, at det for Tilskuerne skjuler Kurvens Indhold. Udbrud af Forbauselse og Rædsel rundtom.)

Se Kæmpens frygtelige Hoved her,
Som endnu bringer Gru, men ingen Fare.

Kongen.

Ja, Lancelot, mit Riges største Helt!
Vel vented jeg, du vilde vinde Prisen!

Lancelot
(seer sig om).

Gjør Nogen her i Kredsen mig den stridig?

(Taushed.)

Kongen.

Tog du hans Hoved, tog du ogsaa Mer!
Viis os da Skjoldet nu, det vidtberømte,
Som vist han værged til den sidste Livsgnist!

Lancelot
(peger paa Kurven).

Er det jer ikke Nok?

Kongen.

Jo, visselig!
At Kampens Hovedmaal er naaet, at Landet
Er friet nu fra denne Svøbe, seer jeg;
Men Tegnet selv, det eneste, det sikkre,
At du har øvet Daaden, — viis det frem!

LANCELOT.

Hans Skjold? Nuvel, — jeg har det ikke, Herre.

KONGEN.

Du har det ei? Er du hans Banemand?

LANCELOT
(smiler).

Med dette Sværd afhugged jeg hans Hoved.

KONGEN.

Mens han var levende?

LANCELOT.

Nu, for en Ufærd!
Jeg fandt ham dræbt.

KONGEN.

Hvo har da fældet ham?
Hvad blev der af hans Skjold? Har Nogen
seet det?

EN RIDDER.

Konge, hans Skjold er her!
(To Svende bære et Skjold af kæmpemæsslg Størrelse frem.)

KONGEN.

Det Bedste fattes!
Klenodet mangler! Hvor er Ædelstenen,
Hvis Glans fordunkled alle Kronjuveler?
Kun den, som Stenen har, er Erows Bane!
(Taushed.)
Sletingen altsaa! Ingen veed hans Navn?
(GAVAIN vender langsomt Kongens Skjold ud imod Kredsen; i Midten af det sees en Ædelsten lysende med overnaturlig Glans.)

LANCELOT
(opdagende den, træder frem og bøier Knæ).
Stor er Kong Arthur! Stor som ingen Anden!

ALLE RIDDERNE
(bøie sig ligeledes).
Vor Konge leve! — Ingen er ham lig!

(KONGEN seer sig noget forundret om; idet hans Øie følger Retningen af de Andres Blik, standser det ved Gavain. Et Øieblik maalløs af Forbauselse, behersker han sig hurtigt; han reiser sig langsomt og betragter ufravendt ham og Skjoldet.)

ASTROLOGEN
(for sig).
Hvordan er dette gaaet til? Jeg har det!
Den Sorte der! Gudsdød, hvem kan han være?
Fandt Tafelrunden her sin Overmand?

KONGEN
(fattet, vender sig mod Kredsen).
I trænge til at kvæges, mine Mænd!
Vor Kappestrid er endt; nu kalder Bordet.

RIDDERNE.
Vor store Konge leve! Hil Kong Arthur!
(Skaren adspredes; Hoffolkene forlade i forskjellige Retninger Skuepladsen.)

GINEVRA
(dæmpet til Lancelot).
Er du en Ridder? Skam dig!

LANCELOT
(ligeledes).
Tilgiv, Dronning!
Lykken var mig ei huld; vær du ei grusom!
Und mig et Møde!

GINEVRA.

Stille, du Forvovne!
Iaften netop har vi Maaneskifte;
Efter sin Skik gaaer Kongen op i Taarnet
Og gransker Himlen med sin Astrolog;
Mød mig, naar Alt er roligt, her ved Bænken.

LANCELOT.

Jeg tæller Timerne!

GINEVRA.

Bort nu, vær klog!
(De skilles og gaae bort ad forskjellige Veie.)

TIENDE SCENE.

KONGEN, GAVAIN.

KONGEN

(er stegen ned fra Thronforhøiningen og gaaet nogle Skridt frem, hvor han er standset ubevægelig, stivt betragtende Gavain, der ligeledes staaer uden at røre sig, med Skjoldet for sit Bryst).

Velkommen hos os, Gavain, Søn af Gwyar!

GAVAIN

(forbauset, gjør et Skridt frem).

I veed mit Navn?

KONGEN.

Der er kun Een paa Jord,
Hvis Navn kan maale sig med mine Heltes;
Den Mand er du, naar du har øvet Sligt.

Gavain.

Jeg har ei vidst, mit Ry var naaet saa vidt.

Kongen.

Merlin har længst bebudet os dit Komme,
Før han forsvandt.

Gavain.

Merlin? Forsvunden, Herre?

Kongen.

End kan jeg græde Blod derfor; med ham
Er tabt Vidunderperlen i min Krone;
Alt sank med ham; jeg seer det selv for grant.

Gavain.

Hvor gik han hen?

Kongen.

Det blev mig dulgt; kun troer jeg,
At han, den Viseste blandt Jordens Børn,
Blev Offret for en Trolddom, Ingen modstaaer;
Han kjendte den, men mægted ei at flye.

Gavain.

Merlin for Trolddom? Hvilken?

Kongen.

Kjærlighedens.
Dog — Nok om det. Hvi kom du hid saa sent?

GAVAIN.

Min Vei herhid har budt mig nok af Kamp
Mod Voldsmænd, Vætter, Trold i Dyreham;
Det tyktes mig ei ret at flye en Daad,
Som Himlen sendte paa min Vei.

KONGEN.

Ret saa!
Og det har røvet os en ædel Gjæst
Saa længe?

GAVAIN
(bøier Hovedet).

Anden Færd har spildt min Tid.
Imellemstunder greb der mig en Anger,
En Længsel efter — Noget, jeg har tabt;
Da skyede jeg Alverden, flakked om
Og søgte overalt, men fandt dog aldrig.

KONGEN.

Saa gaaer du derfor sorgklædt?

GAVAIN.

Ja.

KONGEN.

Nævn Maalet!
Om jeg kan hjælpe dig, skal Intet spares.

GAVAIN.

Jeg takker: fremmed Hjælp kan Intet baade.
Ei kom jeg for at søge Bistand her,

Eiheller for at glemme, hvad jeg søger,
Men for at stille kun min stærke Higen
Til Ridderfærd blandt Jordens bedste Mænd, —
At tjene mig fra ringe, som jeg er
I mine Øine, op til noget Stort,
Om derved jeg kan blive Maalet værd;
Thi det, som før var Maal, er nu kun Middel.

KONGEN.

Nu, — og saa kaster du din Hæder bort,
Som du har gjort idag?

GAVAIN.

Forstaa mig, Herre!
Jeg ønsker ikke Ærens ydre Skin.

KONGEN
(med en Haandbevægelse mod Skjoldet).

Det gjør eiheller jeg.

GAVAIN.

Tilgiv min Gave!
Een Stordaad kan ei øge eller mindske
Jer Hæder, Herre; *I* kan tage mod den!

KONGEN.

Jeg tager nødigt Ære fra en Anden;
Dog er det vigtigt for mig, at den Reise,
Jeg gjorde nys i Løndom, bliver dulgt;
Naar dette troes, saa ansees den for Paafund.
Nuvel da! Jeg skal lønne dig det rigt!

GAVAIN.

Til Rigdom, Herre, staaer kun lidt min Hu;
Min Kongens Huld og Naade er mig Nok.

KONGEN.

Om ikke Guld, du har vel stundom Ønsker;
Og fordrer nogensinde du en Gunst,
Om for dig selv, hvadeller for en Anden,
Den tilstaaes forud.

GAVAIN
(bøier sig).

Jeg vil mindes Løftet.

ELLEVTE SCENE.

DE FORRIGE. GINEVRA med GWENDOLEN, fulgt af VIVIEN og ASTROLOGEN.

GINEVRA.

Min Konge, man har savnet jer ved Taflet.

KONGEN.

Og du gaaer fra det?

GINEVRA.

Vinen gjør dem muntre;
Vort Selskab øver Tvang; jeg viger derfor.

KONGEN.

Saa er det bedst, jeg kommer snart. — Ginevra,
Jeg anbefaler dig vor ædle Gjæst, —
(Til Gavain.)
Hvad vil du kaldes?

GAVAIN.

Kald mig Walwan, Herre.

GINEVRA.

Vor Konges Ord er Borgen nok for eder,
Selv om hans Ønske ei var Lov for mig.

(Vender sig, mens Kongen og Gavain atter fordybe sig i Samtale, til Vivien, spørgende)

Walwan —?

VIVIEN.

Et ukjendt Navn.

GINEVRA.

Er han mon Ridder?

(De fortsætte Samtalen dæmpet.)

GWENDOLEN.

Hr. Astrolog, et Ord!

ASTROLOGEN.

Til Tjeneste!

(De gaae sammen frem i Forgrunden.)

GWENDOLEN.

Fra en Ulykkelig, som venter Døden,
Har jeg et Bud —

(Giver ham Pungen.)

ASTROLOGEN
(slaaet).

Den Pung?

(Fatter sig hurtigt.)

Til mig? Hvad angaaer
Den mig?

GWENDOLEN.

Han sagde, I var god som klog,
Og føied til: »Jeg lægger deri Ønsker
Om Hjælp for Stakler, der af Nøden fristes
Som jeg; gid Ønskerne maa vorde Guld!«

ASTROLOGEN.

Jeg takker jer. Og det er Alt?

GWENDOLEN.

Ja, Herre.

(Gaaer tilbage til de Andre.)

ASTROLOGEN
(for sig).

Fangen! For Djævlen! Han, mit bedste Redskab!
Men hvordan frelse ham foruden Opsigt?
Guld aabner alle Døre — nei; for farligt!
Ginevra —? Bruge hende var at slippe,
Hvad jeg har vundet — — det er Helligaften;
Saa drikker Vagten tæt og sover godt,
Naar blot den første Rundgang er besørget;
Saa øvet Slyngel hjælper vel sig selv,
Blot jeg kan skaffe ham et Reb og Brækjern.

(Under det foregaaende Ordskifte have Grupperne i Baggrunden omordnet sig: Kongen og Ginevra, længst tilbage, tale sammen, medens Gavain underholder Vivien og synes stærkt optagen af hende. Gwendolen staaer noget afsides; Astrologen retter sine Skridt mod hende og begynder Samtalen paany.)

VIVIEN
(idet hun og Gavain komme noget frem).

Os Kvinder tækkes Mænd og ikke Drenge.

GAVAIN
(smiler vemodigt).
Og troer I, Dame, at en Mand som jeg,
Hvis Sind er mørknet og hvis Pande furet,
Kan tænde Flammer i en Sjæl, der aabner
Sig første Gang som Blomsten imod Gry?

VIVIEN.
Veed I ei, der er Blomster og, som aabnes
Og dufte først mod Kveld, — som elske Natten,
Den drømmerige, gaadefulde, store,
Der bag sin Kaabe, sort som den, I bær,
Har gjemt et gyldent Horn, som aldrig tømmes?

GAVAIN
(er bleven opmærksom paa Gwendolen og betragter hende ufravendt).
Besynderligt! Har jeg mon seet det Ansigt?
Hvo er den Dame hist?

VIVIEN
(noget stødt).
Vor Dronnings Jomfru
Som jeg. — Og troer I ei, at Nattens Stilhed
Er just de hemmelige Længslers Moder?

GAVAIN
(som før).
Det er, som kjendte jeg —

KONGEN.
Følg med mig, Walwan!
(Vivien vender sig harmfuld og gaaer ud.)

GAVAIN.

Flux, Herre!
(Til Ginevra, som er traadt ham nærmere.)
Frue, hvo er denne Kvinde?

GINEVRA.

Hun der? Min Jomfru, indfødt her, men bortført
Som Barn af Strandhugsmænd; hun blev først
friet
Af Hedningvold ifjor paa Kongens Hærtog,
Har ingen Frænder og er bleven hos mig.

GAVAIN
(for sig).

Nu gaaer det op for mig!

GINEVRA.

Helt kløgtig er hun
I al sin Færd, og tro, men noget egen.

KONGEN.

Kom, Walwan! Du skal sidde nærmest mig!
Vi har alt tøvet længe.

GAVAIN
(idet han følger Kongen, med et dvælende Blik paa Gwendolen).

Lighed er der,
Trods hendes mørke Haar og dunkle Lød.

(Kongen og han gaae ud sammen, Gwendolen ligeledes til den anden Side, idet Astrologen gaaer over mod Ginevra.)

TOLVTE SCENE.

GINEVRA. ASTROLOGEN.

ASTROLOGEN.

Tør jeg besvære jer, Fru Dronning?

GINEVRA.

Gjerne.

ASTROLOGEN

(rækker hende Ringen fra før).

Den Ring er eders.

GINEVRA.

Tak! Hvor var den?

ASTROLOGEN.

Stjaalen.

GINEVRA.

Af hvem?

ASTROLOGEN.

Af En, som har havt flere Laster:
For Dydens Skyld har han vel knap i Paasken
Leiet en Hytte til et Stevnemøde;
Der er — til Held for jer — det Stjaalne glemt.

GINEVRA

(som er faret stærkt sammen, efter en Pause).

Hvad skal jeg troe om jer, Hr. Astrolog?

ASTROLOGEN.

Tro, jeg er jer hengiven. Husk, vi eier
En fælles Fjende.

GINEVRA.

Hvem?

ASTROLOGEN.

Vor Konges Søster, —

GINEVRA.

Morgane!

ASTROLOGEN.

— som har sværtet mig hos ham
Og kaldt min Kunst og Viden for Bedrag.
Troldkyndig er hun selv og klog som Nogen,
Og jer bagtaler hun saavelsom mig.

GINEVRA
(seer mod Jorden).

Jeg troede, du var Kongens Ven.

ASTROLOGEN.

Det er jeg,
Og værner Kongens Fred og Ære bedst,
Naar jeg fordølger — Ting, jeg ei kan ændre.
Blot Eet, Fru Dronning: vær forsigtig! Vid,
Morganes Guld er virksomt overalt,
I Fadeburet som i Høienloft; —
(Med Eftertryk.)
Og særligt, vogt jer vel for visse Nætter,
Som den imorgen: husk, ved Maaneskiftet
Er hendes Trolddom stærkest.

GINEVRA
(forfærdet).

Hvad? Imorgen?
Imorgen først er Maaneskiftet?

ASTROLOGEN.

Ja —?

GINEVRA
(for sig).

Jeg har forregnet mig!

ASTROLOGEN.

I er urolig?

GINEVRA.

Gaa! — Tak for Raadet! Tak, hvis du er tro!
(Astrologen hilser og gaaer.)

TRETTENDE SCENE.

GINEVRA. VIVIEN
(lidt efter. Det begynder at skumre).

GINEVRA
(alene, gaaer frem og tilbage i heftig Bevægelse).

Hvad gjør jeg? Sende Afbud? Og ved hvem?
Søge ham selv? Det vækker Opsigt nu.
Ham
(med en Hovedbevægelse efter Astrologen.)
kunde jeg vel brugt; men saadan kaste
Hvert Slør af Blu og synke ned saa dybt
For ham, — hvor kan jeg? Og jeg troer ham
knap.
(Seer ud af Scenen og vinker.)

Vivien!

(Vivien kommer. Ginevra tager en Lade frem og ud af denne en Pergamentstrimmel, drager en Naal ud af sit Haar og ridser nogle Ord derpaa; derefter folder hun Sedlen sammen til en Sløife.)

Der! Bring den til Lancelot!

VIVIEN.

Umuligt! Lancelot er jo ved Bordet.

GINEVRA.

Giv den til en af Pagerne og siig,
Det er en Spøg!

VIVIEN.

Nuvel da!

(Bort.)

GINEVRA

(ene, vrider Hænderne).

Var det muligt,
Guds Moder, her at elske uden Brøde!
Men nei! min Lod er kastet fra den Stund,
Da han og jeg drak Trylledrikken sammen:
Til sidste Draabe tømte han den Halvdel,
Som var bestemt for den, hvis Viv jeg blev,
Hvem jeg var utro, før jeg stod for Altret!

VIVIEN

(kommer tilbage).

I Salen var han ikke; han er gaaet.

GINEVRA

(efter en Pause, med en rask Beslutning, — sagte).

Vivien, jeg var uklog før: jeg troede

Feilagtigt, Kongen var inat paa Taarnet,
Og loved Lancelot at mødes med ham —
(Vivien studser.)
Nu, ja! Det er en Gave til min Husbond,
Som skal besørges hemmeligt —

VIVIEN
(fortrydelig).
O, Frue —!
Fik Kongen ikke Nok af slige Gaver?

GINEVRA.
Ti, Uforskammede! O, Vivien,
Hvor kan du spotte? Mød ham her for mig!
Det gaaer ei an, han sværmer her formummet
Ved vore Vinduer den hele Nat.

VIVIEN.
Stor Tak, Fru Dronning! Jeg skal gaae for eder
I Brudeseng, og siden —

GINEVRA.
Ti!

VIVIEN.
Min Frue,
Sligt gjør jeg ei; jeg har som I en Ære,
Der kræver Varsomhed. — Send I Gwendolen!

GINEVRA.
Hun gjør det ikke.

VIVIEN
(leer).
Tak! Men jeg —?

GINEVRA.

Nuvel!

Søg hende, hvor hun er!

VIVIEN.

Der gaaer hun nede!

(Iler ud.)

FJORTENDE SCENE.

GINEVRA. GWENDOLEN
(kommer).

GINEVRA.

Barn, vil du gaae et Ærind for mig?

GWENDOLEN.

Ja —?

GINEVRA.

Jeg nødes vel, at sige dig det Hele.
Du veed, at mellem mig og Fru Morgane
Er Uvenskab; dog troer min Husbond hende.
Jeg mente nu at kjende hendes Svig
Imod ham selv; jeg vilde just imorgen
Afsløret Alt ved Hjælp af Lancelot,
Og stevned derfor ham herhid iaften;
Men Ting, som nys er hændt, har vakt min
Tvivl;
Og nu er jeg forhindret i at komme;
Mød ham for mig!

(Gwendolen farer sammen.)

Lad, som du Intet veed;

Siig blot, vor Plan maa stilles i Bero!
Gjør det, mit Barn!
(Gwendolen tier.)
Der flyder meget Ondt
Af dette, hvis du afslaaer mig min Bøn!
Tro mig, det rammer Fler end mig!

GWENDOLEN.

Jeg troer jer.
Vel, Dronning! Jeg skal gjøre, hvad I ønsker.

GINEVRA
(visende hen mod Løvhytten).

Naar Alt er tyst, — ved Bænken. — Vær
forsigtig!
(Trykker hendes Haand og gaar hurtigt bort.)

FEMTENDE SCENE.

GWENDOLEN. GAVAIN
(lidt efter. Det er nu helt mørkt).

GWENDOLEN.

Forbryderske! Saa jeg skal drages ind nu
I dette Spil? Nuvel, for Kongens Skyld,
Som dog var Bedre værd; maaske jeg ogsaa
Kan virke noget Godt.

GAVAIN
(kommer).

Jeg kan ei sove!
(Seer hende.)
Ei, Jomfru! I er ene?

GWENDOLEN.

Som I seer.

GAVAIN.

Forlad min Dristighed! Her er jeg fremmed
Blandt Fremmede; blot I mig tykkes kjendt.

GWENDOLEN.

Hvorledes, Herre?

GAVAIN.

Jeg har flakket vidt;
Men naar det er, som fandt jeg Hvile her,
Troer jeg, det skyldes noget eders Lighed
Med En, der var mig kjær. Vær min Veninde,
Og jeg vil være jer en Ven!

GWENDOLEN.

O Herre,
Dertil er jeg for ringe.

GAVAIN.

Tal ei saa!
Jeg søger Mennesker; thi mange fandt jeg
Saa slette, at jeg — Gud forlade mig! —
Tyktes mig fremmed nu for Jorden.

GWENDOLEN.

Fremmed?

GAVAIN
(besinder sig).
Ja, jeg har levet fjernt, i skjønne Dale,
Hvor Alt var Fred og Kjærlighed og Lykke;
Derfor var Overgangen mig saa sær.

GWENDOLEN.
Det Gode, troer jeg, findes overalt
For den, hvis Sind er aabent for det.

GAVAIN.
Ja;
Jeg mærker alt den bedre Luft, som her
Ombølger ægte Storheds Herresæde.
(Toner af Horn høres.)
Tys! Hvad er det?

GWENDOLEN.
Borgvægtren varsler Timen.

BORGVÆGTEREN
(synger udenfor).
Nu ligger Nat over viden Land,
Og Græsset dugges i Dale;
Til Hvile gange nu Viv og Mand!
Befal jer ham, som os vogte kan,
Naar selv vi lægges i Dvale!

Vor Gud! lad Lyset i os ei døe,
At ei vi af Mørket drages!
Vogt Ung og Gammel, vogt Svend og Mø!
Paa vilden Sti, paa den falske Sø
Vær du vort Lys, til det dages!

Thi aldrig kommer saa lang en Nat,
Den endes jo vel saa fage;
Han haver den Maal og Grændse sat;
Hvergang hans Sol har vor Jord forladt,
Den vender i Glans tilbage!

(Hornet lyder atter; afbrudte Toner klinge svagt efter, til de tabe sig.)

GAVAIN

(studsende over Slutningslinien).

»Den vender i Glans tilbage« —?
Hvad var det?

(Lytter; Tonerne forstumme.)

Stundom, naar jeg gaaer i Skoven,
Hører jeg Toner klinge trindt som disse,
I Fuglens Røst, i Kildens Sang, i Vinden, —
Der minde mig om Noget, jeg har tabt;
Men gaaer jeg efter Klangen, tier den;
Ikkun en evig Længsel er tilbage.

GWENDOLEN.

Herre, vi tør ei længer tale sammen.
Forlad mig!

GAVAIN.

Sjeldent klang de stærkt som nu,
Nær dig; og naar jeg seer dit fagre Aasyn —

(Gjør et Skridt mod hende.)

O nei! I er ei hende, ædle Jomfru!

GWENDOLEN.

Godnat!

GAVAIN.

I byder mig at gaae? Godnat.

(Gaaer op ad Trappen ind i Slottet.)

SEXTENDE SCENE.

GWENDOLEN. LANCELOT.

GWENDOLEN

(lytter).

Vel, at han gik! Det var paa høie Tid!

LANCELOT

(indhyllet i en stor Kappe, kommer ind; hun gjør Tegn til ham om at være forsigtig; han iler hen til hende og slaaer Armen om hende).

Ginevra! Elskte! Kan vi atter stjæle
En Stund fra Lykken —

GWENDOLEN

(vrister sig løs).

Slip, Hr. Ridder!

LANCELOT.

Hvad?

(Viger et Øjeblik tilbage, drager en Dolk og sætter hende den for Brystet.)

Er jeg forraadt? Sværg Taushed, eller dø!

GWENDOLEN.

Vær rolig, Ridder. Jeg har Bud til eder.

LANCELOT.

Hvem er I da?

GWENDOLEN.
Gwendolen.

LANCELOT
(slipper hende).
Ei —! Siig frem!

GWENDOLEN.
Vor Dronning bad mig møde jer og sige,
At eders Plan maa stilles i Bero;
Hvad Planen var, det har hun ikke sagt;
Jeg kan ei for, at I har talt formeget.

LANCELOT.
Sværg, I vil tie!

GWENDOLEN.
Tie vil jeg, Ridder,
Hvor Talen kun gjør Ondt. Men hør mig
roligt!
Hvad mer end Een har anet, veed nu jeg,
Og jeg har Ret at vare jer for Faren.
I, der blev skabt til Ridderskabets Blomst
Ved Byrd og Skjønhed som ved Heltekraft,
I kunde vundet hver en ædel Mø
Med Æren, og I foretrækker Skjændslen!

LANCELOT
(løfter truende Haanden med Dolken).
Ti, Kvinde!

GWENDOLEN.

Dræb mig, og føi endnu Mer
Til eders Anger, — den vil engang komme!
Sir Lancelot, vend om, mens det er Tid!
Mindes jer Pligt som Ridder, ær Kong Arthur
For, hvad han engang var og engang vilde,
Om end hver ædel Hensigt ei blev Daad!

LANCELOT
(mørk).

I præker vel! Veed I, hvad Elskov er?

GWENDOLEN.

Ei en som eders; den forstaaer jeg ikke.
Dog veed jeg, Kjærlighed kan lede vild
Og fare vild.

LANCELOT.

Godt sagt; men vid, Skjønjomfru,
Jeg tager heller Kys end Ord af Læber
Saa fristende som eders!
(Slaaer Armen om hende.)

GWENDOLEN
(søger at gjøre sig løs).

Skam jer, Ridder,
At I vil bruge Magt!

LANCELOT.

Saa giv det villigt!
Et Pant paa eders Taushed maa jeg have;

Mindst kræves der et Kys. I tør ei raabe;
Vær glad, om jeg vil nøies dermed!

GWENDOLEN.

Skam jer!
For Guds Skyld! Rolig!

(Lancelot har uden at slippe hende dreiet Hovedet til Siden, hvorfra Stemmer nærme sig; de forblive saaledes Begge i nogle Øieblikke ubevægelige i samme Stilling.)

Vi er seet!

SYTTENDE SCENE.

DE FORRIGE. VAGTHØVDINGEN med VAGT
(hvoraf To bære Fakler).
GAVAIN
(lidt senere).

HØVDINGEN.

Hvem der?
Giv Svar paastand!

(Lancelot drager Sværdet.)

Hvordan? I trækker blank?
Gudsdød, kom an!

(Drager ligeledes; de Andre fælde Spydene. Lancelot slaaer ham i et Nu Sværdet af Haanden, Spydene tilside, kaster to Mand overende og undløber.)

For Djævlen! Efter ham!

(Størstedelen af Mændene ile ud efter Lancelot.)

GAVAIN
(træder ud paa Svalen og seer ned, — afsides).

Sværdklirren? Hvad er det?

HØVDINGEN.

I, smukke Dame,
Som kysses her ved Midnat med en Elsker,
Der bruger Sværd mod Kongens Folk, — hvem
er I?
(Seer hende ind i Ansigtet, overrasket.)
Vor Dronnings Jomfru!

GAVAIN
(for sig).
Hende!

GWENDOLEN.
Skeet er skeet.

HØVDINGEN.
Hvo var hos eder?

GWENDOLEN.
Det kan jeg kun sige
Vor Dronning.

HØVDINGEN.
Naa, de ta'er ham nok!

(De Øvrige af Vagten vende tilbage.)

EN AF DEM.
Han undslap!
Ved Muren staaer et Træ; han klavred op
Og svang sig over der.

HØVDINGEN
(til Gwendolen).

Det gjør mig ondt
For jer; men I maa følge med os.

GWENDOLEN
(bøier Hovedet.)

Vel.

(Gaaer med Vagten.)

GAVAIN
(der i stærk Bevægelse har været Vidne til det foregaaende Optrin).

Ha, lurer her og Slangen under Blomster?
Selv dette Ansigt var kun Løgnens Maske!
Saa hurtigt blev jeg vækket af min Drøm!
(Vender sig langsomt og gaaer ind.)

Tæppet falder.

ANDEN AKT.

Sal i Kongeborgen. I Forgrunden tilhøire Vindue, i Mellemgrunden Dør. Paa venstre Side, modsat denne, Thronen: foran denne, nærmest Prosceniet, en Tapetdør; i Hjørnet længst tilbage en anden, større Dør. I den (fra Venstre til Høire fremefter) skraatstillede Bagvæg en Rundbue, lukket ved et Tæppe; naar det drages fra, sees udenfor en Altan. Trophæer og Rustninger hist og her.

FØRSTE SCENE.

VIVIEN, GAVAIN
(ved Vinduet, hun siddende, han staaende; begge ere optagne af at see paa Noget, som foregaaer udenfor).

VIVIEN.

Saa lokker Boldspil eder ei?

GAVAIN.

O jo;
Men mer end det dog ædelt Kvindeselskab;
Det har jeg savnet længe. — Nævn mig Flere!
Hvo greb den nys?

VIVIEN.

Sir Geraint. — Kan I see,
Hans Ansigt straaler hartad som Sankt Moses';
Han kommer nylig fra det hellige Land,
Og end er Helgenglansen knap slidt af ham.

Gavain.

I spotter alle Mænd!

Vivien.

Troer I dem selv
Vel bedre værd?

Gavain
(med et Suk).

Ak nei; vi ere Daarer.

Vivien.

Fortæl mig ei om Stadighed hos Mænd!
Sir Walwan, eied jeg en trofast Elsker,
Jeg kunde flye med ham fra Hoffets Glans,
Opgive Alt, hvad der har fyldt mig før,
For fattig, ensom, glemt — at eie Lykken.
En saadan fandt jeg aldrig!

Gavain.

Troer I ikke,
At han er til?

Vivien.

Jeg bærer skjult i Hjertet
Et Billed af ham; møder jeg ham engang,
Saa kjender jeg ham ved det første Blik.

Gavain.

Tør man vel spørge, hvordan han seer ud?

VIVIEN
(i Tanker, seende hen for sig).
Tilmaade høi; hans Haand og Fod er lille,
Hans Gang er fast, som var hans Muskler Staal;
Hans Haar er lyst, hans Pande høi; dog er det,
Som sløres den af Tungsind i hans Blik —
(Kaster et hurtigt Blik paa Gavain og slaaer Øiet ned.)

GAVAIN.
I seer paa mig —?

VIVIEN.
Nu, ja, — blandt dem, jeg saae,
Kom I ham nærmest, — men er dog ei ham.

GAVAIN
(spøgende).
Hvad fattes mig?

VIVIEN.
Det Ubeskrivelige,
Hvis Mildhed vækker Blomsten i min Sjæl.
Har I ei seet, at Vintersol kan straale,
Især, naar der er Sne, fast mer end Somrens,
Og kalder dog ei nogen Rose frem?
Men — som jeg har en Vinters Skjønhed kjær,
Saa huer mig og eders kolde Blik;
Det lyver ikke, —
(Rækker ham Haanden.)
lad os være Venner!

GAVAIN
(kysser den ærbødigt).
Hvor I er god! Saa faaer jeg strax Erstatning
For Noget, som har skuffet mig —

VIVIEN
(opmærksom).
Hvad da?

GAVAIN.
Jeg saae igaar et Ansigt her —

VIVIEN.
Gwendolen?

GAVAIN.
— som fængsled mig; det vendte sig til Sorg —
Lad mig fortie det.

VIVIEN
(efter en Pause).
Gak nu, Sir Walwan!
Man lider ikke her, at Svend og Jomfru
I Enrum tales ved.

GAVAIN.
I Tugt og Ære?

VIVIEN.
Hvor veed man det? Selv Skinnet bør man
undgaae.

GAVAIN.
I har vel Ret. Paa Gjensyn!
(Hilser og gaaer.)

VIVIEN
(alene, reiser sig).

Drømmer jeg?
End drog mig aldrig nogen Magt saa stærkt
Som dette sære Væsen, denne Kulde!
Han smeltede dog altid lidt. — Gwendolen?
Hun gjør ham Sorg? Alt nu? Naar hun kan
fylde
Hans Tanker saa, er hun mig farlig. — Hun?
Et Kyllingnæb, som aldrig tog et Bytte!
Jeg knuser hende, krydser hun min Vei!
(Gaaer til Vinduet og seer ud.)
Der gaaer han! Er det Lune eller Alvor
Med denne sorte Dragt? Skjøn som en Halvgud!
Hvor sært at tilstaae for sig selv: jeg elsker!

ANDEN SCENE.

VIVIEN. ASTROLOGEN
(fra Baggrunden tilvenstre. nærmer sig uformærket, seer over hendes Skulder og gjør en harmfuld Bevægelse. Vivien vender sig).

ASTROLOGEN.
Hensunken i Beskuelse, min Skjønne?

VIVIEN.
Tilvisse!
(Drillende, idet hun maaler ham.)
Veed I noget mere Skjønt
Paa Jorden end en Mand?

ASTROLOGEN.

O ja! En Kvinde.

VIVIEN.

En fuldendt, mener jeg.

ASTROLOGEN.

Jeg ligesaa.

VIVIEN.

Ak, — vi er meget langt fra Fuldendtheden.
En Mand forskjønner Aarene, selv Furer
Og Skrammer pryde ham som ædel Rust;
For os er Tiden Gravrust, som fortærer.
(Henkastende.)
Hvad tykkes jer om denne nye Gjæst?

ASTROLOGEN.

Hvem mener I?

VIVIEN.

Jeg troer, han hedder Walwan.

ASTROLOGEN.

Jeg har kun flygtig læst, hvad Stjernen siger,
Og kan kun sige Et: at han er Andet
Og Mer end, hvad det lader til.

VIVIEN.

Ja saa!
Stort maa det være da; thi hvad han synes,
Er ikke ringe.

ASTROLOGEN.

Det var ei min Mening;
Jeg seer ved ham kun noget Skummelt, Dulgt;
Han er en farlig Mand.

VIVIEN
(i Tanker).

Det kan saa være.

ASTROLOGEN
(ironisk, idet han iagttager hende).

Paa flere Maader. Er det ham maaskee,
Hvem eders Mismod skyldes?

VIVIEN.

Vise Daare!
Spørg eders Stjerner!
(Vender sig fra ham og seer ud.)

ASTROLOGEN
(afsides).

Han maa fjernes snart.
Mindst ængster det mig, at han fældte Jætten;
Men at han sad paa Stenen, — det er værre.
Skjøndt — er han virkelig en sand Gudsengel,
Saa gjør han sig vel snart umulig her!

TREDIE SCENE.

DE FORRIGE. KONGEN fulgt af MORGANES PAGE
(og to Mænd, som bære et stort tilhyllet Speil, — komme fra høire).

KONGEN.

Stil det kun der!

(Viser mod Baggrunden; Mændene stille Speilet opad Væggen og gaae atter.)

Lad mig nu see det!

PAGEN.

Herre!

Tillad mig først at sige jer mit Ærind;
Dog bedst, det skeer i Enrum.

KONGEN
(til Vivien og Astrologen).

Lad os ene.

ASTROLOGEN
(afsides, til Vivien).

Morganes Sendebud!

VIVIEN
(ligeledes).

Hvad kan vi vente
For Djævelskunster?

ASTROLOGEN.

Bedst at være fjern
Idag, til man faaer lidt at vide!

(Han og Vivien gaae, hun ad Tapetdøren, han tilhøire.)

KONGEN.

Nu da —?

PAGEN.

Min Herskerinde, Fru Morgane, sender
Med Søsterkjærlighed og venlig Hilsen
En Gave til jer Fest. Det er et Speil,
Der sætter jer istand at prøve Alle,
Som færdes om jer: den, hvis Sind er aabent,
Hans Billed viser Speilet uforandret;
Men den, ved hvem der findes noget Dulgt,
Og som for Verden har et andet Ydre
End det, som stemmer med hans indre Væsen,
Vil røbes ved at speile sig deri.

KONGEN.

Ypperligt! Lad mig see det!

PAGEN.

Herre Konge,
Det baader jer kun lidt: hvad Andre see,
Er skjult for den, som seer sit eget Billed.
Tvertimod finder Hvermand det forskjønnet
Og vil betragte det med Velbehag,
Hvor latterligt og stygt det er for Andre.

KONGEN.

Vel; lad det staae tilsløret der til siden;
Naar Alle samles, vil jeg prøve det;
Det bliver herlig Spas!

PAGEN.

Min Frue bad mig
Endnu at lægge til: om I, min Konge,
Tør vove Prøven, maa I vide selv.

KONGEN.

For Pokker, jeg har gjort. hvad Krigsfolk pleie,
Og er mig ingen større Synd bevidst.
Følg med mig nu!

(Han og Pagen gaae.)

FJERDE SCENE.

VIVIEN. GINEVRA
(lidt efter).

VIVIEN
(stikker Hovedet ind og seer sig om; derefter kommer hun frem).

Hvad var det, han fortalte?
En Gave, skjønner jeg.

(Lister sig hen til Speilet.)

Den er forseglet;
Saa faaer jeg styre vel min Videlyst.

GINEVRA
(kommer ind).

Vivien! Hvad kan der vel være hændt?
Gwendolens Seng staaer urørt; ingen Sjæl
Veed Noget om, hvor hun kan være henne.

VIVIEN.

Ja saa!

GINEVRA.
Du selv veed Intet?

VIVIEN.
Nei; men trøst jer:
Hun har vel fundet sig en Seng etsteds.

GINEVRA.
Hold op med Snak!

VIVIEN.
Troer I paa Kvindedyd?

GINEVRA.
Paa hendes har jeg troet til nu.

VIVIEN.
Smukt gjort da,
At sende hende just i Løvens Gab!

GINEVRA.
For hende har jeg ikke næret Frygt;
Men du forstaaer, jeg vandrer som paa Gløder;
Endnu har jeg ei mindste Nys om Mødet.
Søg hende — spørg —

FEMTE SCENE.

DE FORRIGE. EN TERNE. VAGTHØVDINGEN
(lidt efter).

TERNEN
(fra høire).

Vagthøvdingen, min Dronning,
Er udenfor; han har et Bud, som haster.

GINEVRA.

Godt, lad ham ind.
(Ternen gaaer. Til Vivien.)
Saa bi et Øieblik,
Og lad os høre, hvem hans Melding angaaer.

HØVDINGEN
(kommer ind).

Tilgiv, jeg søger eder selv, Fru Dronning!
Inat har Vagten her i Haven anholdt
En Dame med en Ridder —
(Ginevra farer sammen.)
det vil sige:
Kun Damen; han slap bort.

GINEVRA
(noget lettet).

Fortæl mig Sagen.

HØVDINGEN.

Det var iaftes, paa den Tid, da Ingen
Tør færdes rundt om Slottet; vi gik Rundgang,
Tilfældigt noget før vi ellers pleier;

Jeg hørte sagte Stemmer under Svalen
Og nærmede mig tyst; der fandt jeg To
Fordybede i Kys —

GINEVRA
(med et Udbrud).
I Kys!

HØVDINGEN.
Javel,
Saa grundigt, at de ikke mærked os,
Før vi var over dem.

GINEVRA
(urolig).
I har seet feil.

HØVDINGEN.
Nei, eders Naade, jeg har gode Øine;
Just saadan stod de —
(Gjør en Armbevægelse.)
hvis jeg turde vise —
(Kaster et usikkert Blik paa Vivien.)

VIVIEN
(trækker sig lidt tilbage).
Tak, — vi forstaaer det!

HØVDINGEN.
Jeg er ikke vant
At røre ved saa fine Sager, Jomfru; —
(Gaaer hen og viser paa en opstillet Rustning.)
Men saadan stod de, ganske som to Støtter.

GINEVRA
(beherskende sin Harme).

Hvad mer?

HØVDINGEN.

Jeg spurgte, hvem det var; men Herren
Trak blank, brød gennem Ringen rask og
undløb.

GINEVRA.

Og hun da?

HØVDINGEN.

Var Gwendolen, eders Jomfru.

GINEVRA.

Velan; lad dette blive mellem os;
Selv vil jeg dømme. Jeg har hidtil mægtet
At holde mine Jomfruer til Tugt,
Og Kongen skal ei blandes ind i Sagen.
I har kun gjort jer Pligt. Send hende hid.
(Høvdingen bøier sig og gaaer.)

SJETTE SCENE.

GINEVRA, VIVIEN.

GINEVRA
(giver sin tilbageholdte Forbittrelse Luft).

Han kyssed hende!

VIVIEN.

Naa, hvad sagde jeg?

GINEVRA.

Den Nidding!

VIVIEN.

Døm nu ei for hastigt, Frue.
Maaske han simpelthen har taget feil
Og troet, det var jer selv.

GINEVRA
(vender sig med harmfuld Stolthed imod hende, men synker, idet hun møder hendes Blik, som knækket sammen med et smerteligt Udtryk).

O, Vivien!

VIVIEN.

Eet kunde det kun more mig at vide:
Hvor længe hun har spilt sin Dronningrolle
Og hvilken Grad af Naade hun har viist ham
I eders Navn! Det var jo artigt nok,
Sligt Eventyr med Hoffets bedste Ridder!
(Ginevra vrider Hænderne i Vrede og Fortvivlelse. Vivien gaaer hen til hende og siger med en Gnist af Følelse:)
Er I ei vel? Vær rolig, kjære Frue!
Saadan er alle Kvinder, alle Mænd.

GINEVRA
(tager sig sammen, med et nyt Udbrud af Forbittrelse).
Ved Himlen! Har de sveget mig, de To,
Saa skal de begge græde Blod derover!

VIVIEN.

Vær rolig blot! Forraad jer ikke selv!

SYVENDE SCENE.

De Forrige. Gwendolen
(kommer ind. Ginevra og hun betragte hinanden et Øieblik i Taushed).

Ginevra.

Siig frem: hvorledes røgted du mit Ærind?

Gwendolen.

I Enrum skal jeg svare jer, Fru Dronning.

Ginevra.

Gaa, Vivien.
(Vivien ud tilvenstre.)
Nu er vi uden Vidner.
Tal Sandhed nu, hvis du har Livet kjært!

Gwendolen.

I har ei Trusler nødig. Aldrig hørte
Af mig I Andet end, hvad der var sandt.

Ginevra.

Saa tal!

Gwendolen.

Jeg er i Gjæld til eder, Dronning.
I tog mig frændeløs i eders Hus;
Vær vis paa, jeg har ingensinde glemt det.

Ginevra.

Hvordan har du da lønnet mig?

GWENDOLEN.

Ei ilde.
Jeg gjorde, hvad I bad mig om; jeg bragte
Sir Lancelot jert Bud.

GINEVRA.

Siig Alt!

GWENDOLEN.

Der hændtes
Et Uheld: Vagten overrasked os.
Sir Lancelot drog Sværd, lod mig i Stikken
Og undløb; jeg blev anholdt.

GINEVRA.

Dølg mig Intet!
Er dette Alt?

GWENDOLEN.

Det Væsentlige, Frue.

GINEVRA.

Alt vil jeg vide!
(Gwendolen tier.)
Svar, og tir mig ikke!
Gav du dig flux tilkjende for ham?

GWENDOLEN.

Ja, —
Saa hurtigt, det var muligt.

GINEVRA.

Altsaa dog —!
Forræderske! du spilled Dronning først?

GWENDOLEN.

Saasandt Gud hjælpe mig: min var ei Skylden.
Der var ei Tid at vare ham paa Frastand,
Og til at tale høit var Stedet ei;
Han lod mig ikke komme strax til Orde.

GINEVRA.

Hvad gjorde han?

GWENDOLEN.

Han favnede mig heftigt
Og talte Elskovsord.

GINEVRA.

Det vover han
I Troen, at han har sin Dronning for sig!
Formastelige! Saadan misforstaaer han
Den Gunst, jeg viser ham!
(Gwendolen betragter hende stivt.)
Stir ikke paa mig!
Hvad mer?

GWENDOLEN.

Saa gav jeg mig tilkjende flux
Og sagde ham mit Ærind, — saa kom Vagten.

GINEVRA
(udbrydende).

Nu lyver du! Han kyssed dig, og du
Besvared Kysset!

GWENDOLEN.

Det er ikke sandt.

GINEVRA.

Omslyngede som Støtter stod I der,
Da Vagten traf jer!

GWENDOLEN.

Det skal ikke nægtes.
Han slog i Overmod sin Arm omkring mig
Og prøved paa at røve mig et Kys;
Da lød der Skridt, han holdt mig knuget til sig,
Jeg turde ikke røre mig, ei tale;
Og saadan stod vi der et Øieblik,
Da Vagten kom og fandt os trods vor Taushed.

GINEVRA.

Du lyver frækt! Sligt gjør ei Lancelot,
Om ei han da blev fristet over Evne!

GWENDOLEN
(harmfuld, dog uden Heftighed).

Det maa jeg høre! I har gjort mig vel;
Til Gjengjæld har I taget nu min Ære;
Det tykkes mig, den Regning fast gaaer op.

GINEVRA.

Du mener altsaa, derfor har du Ret nu
At røbe mig, at tale Ondt om mig
Efter dit Tykke?

GWENDOLEN.

Vist var det min Ret
At sige, hvad der kræves til mit Forsvar.

GINEVRA.

Saa gjør det! Gjør det!

GWENDOLEN.

Nei, vær rolig, Frue:
Jeg veier ei saa nøie Ret og Uret.
Den Plet, der sattes paa mig, vil jeg bære
Som selvforskyldt, og Gud skal være Vidne,
Jeg vil ei røbe jer.

(Indtrængende.)

Kun beder jeg:
I Himlens Navn, Fru Dronning! lær af dette,
Hvad der kan hændes eder selv!

GINEVRA.

Forvovne!
Du vender min Beskyldning nu mod mig?

GWENDOLEN.

Jeg har talt Sandhed, som det er min Skik;
Fra nu af tier jeg.

GINEVRA.

Jeg troer dig ikke.

(Afsides.)

Og hvis du taler Sandhed, ve da ham!

(Fjern Klokkeklang høres.)

Nu aabnes Toget, — det er høit paa Tide.
Følg med mig flux og fæst mig Kaaben paa!

(Hurtigt ud i Baggrunden; Gwendolen følger.)

OTTENDE SCENE.

HOFMÆND, med dem GAVAIN
(komme ind fra høire Side og ordne sig afventende langs den nærmeste Væg; Gavain i Forgrunden, noget adskilt fra de Andre. Tre af Herrerne nærme sig samtalende).

FØRSTE.

Hvem anholdt de? Gwendolen?

ANDEN.

Ja, — selvanden!

TREDIE.

Elskeren undløb.

FØRSTE.

Saadan er de Alle!

GAVAIN
(vender sig).

Jeg havde troet, her fandtes bedre Mening
Om Kvinder.

ANDEN.

Tys! Vi ære dem jo ogsaa!

FØRSTE.

Det udelukker ei, at man i Stilhed
Om En og Anden har sin egen Mening.

GAVAIN.

Hvem troer man paa?

ANDEN.

I kommer nok fra Maanen?
Kjender I Vivien? Hun er et Mønster
Paa ægte Kvindedyd.

GAVAIN.

Det troer jeg gjerne.
(De Andre lee.)
Hvad mener I?

FØRSTE.

Er eders Hjerte frit,
Saa vogt jer, at hun ikke stjæler det.

GAVAIN
(uvillig).

Naar ikke hun gaaer fri, hvem gjør det saa?

FØRSTE
(ironisk alvorlig).

Vor Dronning!

ANDEN.

Ja, selvfølgelig vor Dronning!
Hvad angaaer Fru Ginevra, troer man hverken
Sit Øie og sit Øre eller Bysnak.

TREDIE.

End ikke Kongen gjør det.

FØRSTE
(som før).

Nu, det vidner
Om ædelt Sindelag.

GAVAIN
(oprørt).
Ved Himlen! dette
Fortjener dog ialtfald Ingens Spot!

FØRSTE.
Nei, visselig! Men Folk er her saa slette.

GAVAIN
(for sig).
Jeg mærker, ikke Alt er, som jeg troede.
Jeg nødes til at lukke Øiet op
Og see at skjelne selv.

EN HEROLD
(melder).
Hans Naade Kongen!

NIENDE SCENE.

DE FORRIGE. KONGEN; GINEVRA, fulgt af VIVIEN og GWENDOLEN; RIDDERNE AF TAFELRUNDEN, hvoriblandt LANCELOT, GERAINT, BART. DAMER, hvoriblandt OLWEN: MORGANES PAGE: HOFFØLGE. (Procession. Toget, som kommer fra Baggrunden tilvenstre, aabnes af Herolder i Kongens Farver og med hans Mærke, en rød Drage. Kongen er i Kroningsdragt; Pager bære Kaaben; Lancelot og andre Stordignitarier bære Kroninsignierne. Derefter Ginevra; to Damer, hvoraf Vivien er den ene, bære hendes Slæb. Derefter Gwendolen og andre Damer, Tafelrunden og det øvrige Hof. Kongen stiger op paa Thronen, Ginevra ved hans høire Side; hendes Damer nærmest hende; Ridderne i Mellemgrunden, Kongen nærmest. Insignierne anbringes rundt omkring dem.)

KONGEN
(der har ladet Øiet glide over Skaren, som hilser).
Næst ham, hvis Tab jeg aldrig har forvundet,
Hvis Sæde ved det runde Bord staaer tomt,

Min faderlige Ven, Merlin, —
(Alle blotte Hovederne.)
som evigt
Skal mindes lydt med Sorg paa denne Dag,
Og hvem vi bede Himlen skjænke Naade
Til Overflod for, hvad han skjænked os, —
(Mændene bedække sig igjen.)
Fattes kun Een her: Edyrn, Søn af Nud,
Den vilde Grænsehøvding, som kun nødigt
Har bøiet sig for os, — hvis Sjæl bestandigt
Er Skjul for Oprørsgløder under Asken.
Dog han skal ei forstyrre Festens Glæde;
Der kommer efter denne vel en Dag,
Da vi faae Tid at skjænke ham en Tanke.
Nu, efter Skik saa ville vi bedømme,
Hvo der i Aaret, som idag er rundet,
Har tjent os bedst, og ikke os alene,
Men Gud og Mennesker ved Dyd og Troskab.
Her sættes tvende Gaver frem: Guldtenen
For Kvinder og et gyldent Sværd for Mænd.
(To Pager bære de nævnte Gjenstande frem og træde efter at have fremviist dem atter tilbage.)
Baroner, Riddere og skjønne Damer!
Hvo af jer kræver her den første Pris?

Lancelot
(efter en Pause, træder frem).
Jeg tør ei prale af min sidste Seir;
Dog er det mig en Trøst, at jeg kun viger
For jer, min Konge! — Nu, med dette Sværd
(Drager Sværdet.)
Veied iaar jeg tresinstyve Fjender.

BART.

Jeg mener, mit har gjort sig mer fortjent:
Paa dette
(Drager Sværdet.)
tvang jeg i Kong Arthurs Navn
Giglan, den irske Jarl, at sværge Troskab.

GERAINT.

Tænk Noget paa det Aandelige, Herrer!
Jeg vandred ene paa min Fod til Jordan
Og bragte Aflad med til eder Alle.

OLWEN.

I dette, Herre, kan jeg være med:
Jeg byggede min Fødeby en Kirke
Og haaber, jeg har gjort mig vel fortjent
Af mine Landsmænds Salighed.

GINEVRA
(afsides, til Vivien).

Nu du!
Hvormange — Landsmænd har vel du iaar
Gjort salige?

VIVIEN
(ligeledes).

Ei Ti tilsammentagne
Saa salige, som I gjør Een, min Dronning!
(Ginevra trækker sig fortørnet tilbage.)
Bliv ikke vred: jeg mener Kongen, Frue!

KONGEN.

Det bliver svært at dømme jer imellem;
Dog bi! Nys er mig sendt en sjelden Gave,
Et Speil af underfulde Egenskaber;
Hvo der er Prisen værd, maa det bedømme.
Træd frem og speil jer, en for en! I Andre,
Hvad end I see, forstyrrer ikke Prøven!

(MORGANES PAGE gaaer efter et Tegn fra Kongen hen og bryder Seglet. Derefter stiller han sig ved Siden af Speilet og drager paa Kongens Vink Dækket fra for hver Ridder; han lader det atter ved et Tegn fra ham falde til for hver Enkelt, som har underkastet sig Prøven.)

BART
(gaaer frem for Speilet; han viser sig deri med uforandret Paaklædning, men med Hoved som en Hane. De Omgivende lee stille og gjøre indbyrdes Tegn).

Jeg seer mig, som jeg er, og ikke Andet.

LANCELOT.

Ligheden, Ven, er ogsaa truffen godt.

KONGEN
(der selv neppe kan bevare sin Alvor).

Tilvisse. Dog betvivler jeg, at Speilet
Har tilkjendt dig den første Pris ved Prøven.

GERAINT
(træder for Speilet; han viser sig deri med et Rævehoved).

Jeg skuer ikke noget Sært.

LANCELOT.

Et Hoved,
Der tyder mer paa verdslig Kløgt end geistlig!

KONGEN.

Geraint, eiheller du har vundet Prisen.

LANCELOT

(gaaer frem og stiller sig i Positur; Billedet sees med Æselshoved).

Gudsdød! Jeg fandt mig før tilmaade smuk;
Fast maa jeg troe, at Speilet her forskjønner!

(Lydelig Latter, stumt Spil af Ginevra.)

BART.

Mig synes, at det mest berømmer dig
For Lydhørhed.

KONGEN

(der med nogen Uvillie har seet til).

Alt nok, Sir Lancelot!
Slig ydre Skjønhed ene seirer ikke.

OLWEN.

Tør jeg, min Konge?

(Kongen nikker; hun træder for Speilet; Billedet sees med Gaasehoved).

VIVIEN.

Dette tyder hverken
Paa verdslig eller geistlig Kløgt!

KONGEN

(smiler).

Min Dame,
Det gjør mig ondt at sige, I er vraget.

(Olwen træder tilbage, seende sig forvildet om. Pause.)

Vil Ingen friste Lykken?

EN GAMMEL RIDDER.

Naa, for Pokker!
Det bli'er i værste Fald kun fælles Skibbrud!
(Træder for Speilet og sees med Bjørnehoved.)

KONGEN
(leer).

Høist træffende, i Sandhed, gamle Bjørn!

RIDDEREN.

Naa, — jeg faaer ikke Prisen? Faae jeg Skam,
Om jeg har ventet det!

KONGEN.

Nu frem, I Andre!
Een af jer falder dog vel Prisen til!

EN ANDEN RIDDER.

Jeg har ei tænkt det; muligt tør jeg haabe,
At min Beskedenhed vil blive lønnet.
(Træder for Speilet og sees med Faarehoved.)

KONGEN.

Beskedenheden viser Speilet grant,
Dog knap med Udsigt til Belønning. — Næste!

EN TREDIE
(til en Fjerde).

Stalbroder, kom: tag du mig under Armen;
Vi To har troligt delt hinandens Glæder;
Lad os nu dele Skaden!
(De gaae sammen for Speilet og sees med Svinehoveder.)

GERAINT.

Dette varsler
Saasandt om Held!

KONGEN.

Men heller ikke her.

EN FEMTE.

Min Konge, jeg har følt mit eget Værd,
Men aldrig krævet ydre Hæderstegn,
Selv hvor jeg fandt, at jeg blev forbigaaet.
Lad see, hvad Speilet mener nu om mig!
(Gaaer med djærve Skridt for Speilet. Han sees som en Frø, der synligt puster sig mere og mere op.)

KONGEN.

Hold op, for Himlens Skyld! Det bliver farligt!
Dit Hjerte svulmer saa af ædel Stolthed,
At Salen knap har Rum til Fler end dig! —
Tre af mit runde Bord er end tilbage;
Galath, Peredur, Kaï, — svigter I?

KAÏ.

Naar I befaler, Herre —!
(De tre Nævnte gaae sammen for Speilet og vise sig med forskjellige Hundehoveder som Pudel, Bulbider og Mynde.)

KONGEN.

Hvad er dette?
Min hele Tafelrunde vrager Speilet!
Nu, ædle Damer! Raden er til jer;
Een maa jo være kaaret!

GINEVRA
(der har deltaget i Latteren).
Tøv ei, Damer!
Naar frygted Nogen af jer før et Speil?
Frem, Angarad og Luned!

TO AF DAMERNE
(gaae frem).
Vi maa lyde!
(Speilet viser dem som Kakaduer.)

GINEVRA.
De Sladdersøstre! det er vel tilpas!
Nu Vivien!

VIVIEN.
Forskaan mig!

GINEVRA.
Ingen slipper!

VIVIEN
(gaaer tøvende hen og stikker forsigtigt Hovedet ind fra den ene Side).
Ih, — men det er jo smukt!
(Træder helt frem; hun viser sig med Slangehoved.)

FØRSTE HOFMAND
(til Gavain).
Symbol paa Troskab!

GAVAIN.
Hvad skal jeg troe om dette?

FØRSTE.

Prøv det selv;
Saa faaer I jo det rette Syn paa Sagen.

GINEVRA.

Nok, Vivien! Det rækker ikke til.

(VIVIEN trækker sig skuffet tilbage. Damerne træde dels enkeltviis, dels gruppeviis for Speilet, og vise sig som Ravne, Ugler, Papegøier, Katte, Rotter, Flagermus o. s. v., ledsagede af stumt Spil og en mere og mere ubunden Latter. GWENDOLEN har i Forgrunden trukket sig tilbage, halvt dækket af en Pille.)

KONGEN
(under en Pause, med voxende Forstemthed).

Hvordan? Er Alt omkring mig ikkun Dyr?
Det gaaer forvidt! Min Skjæbne maa jeg friste.
Hvad mener Speilet om mig selv? Nuvel!

(Gaaer heftig frem for Speilet. Pagen gjør en afværgende Bevægelse, som han besvarer med en utaalmodigt bydende. Tæppet drages fra; hans Billede viser sig menneskeligt og med kjendelig Lighed, dog med nogen bukkeagtig Form af Ansigt og Skjæg; i Sceptrets Sted sees en Narrebrix og istedenfor Kronen en Narrehue med hornagtige Udvæxter paa Siderne. Taus Forfærdelse hos Nogle, undertrykt Latter hos Andre.)

GAVAIN
(harmfuld til sin Sidemand, der, idet han med en Gebærde viser paa sit eget Hoved, gjør ham opmærksom paa Billedets Hovedprydelser).

Afskyelig finder jeg den Leg! En Djævel
Har gjort det Speil og har sin Morskab her
Ved at forvrænge blot alt Skjønt og Ædelt!

KONGEN.

Ukongeligt er Synet ei!

PAGEN
(dæmpet).
I glemmer —!

KONGEN.
Nu, det er sandt.
(Giver et Vink; Tæppet falder til.)
Hvad saae I?

GERAINT.
Ædle Herre,
I slap som altid bedst fra Prøven.

KONGEN.
Naa,
Hvad var jeg for et Dyr?

BART.
Ei Dyr, min Konge;
I saaes som Mand.

FØRSTE HOFMAND.
Som ægte Mand, — tilvisse!

KONGEN.
Taler han sandt?

ALLE.
Ja, Herre!

VIVIEN
(dæmpet).
Altfor sandt!

KONGEN.

Det er jo altid Noget.

(Gaaer tilbage og sætter sig.)

GINEVRA

(med et Udbrud).

Men Gwendolen!

Hvor er hun?

GWENDOLEN

(træder frem).

Her, Fru Dronning.

GINEVRA.

Du har skjult dig?

Troer du, du skal gaae fri?

GWENDOLEN

(dæmpet).

O, skaan mig, Frue!

Har jeg endnu ei døiet Nok?

GINEVRA

(høit).

Du skal!

Er du for god, hvor ingen Anden spares?

GAVAIN

(for sig).

Det Ansigt fængsler mig endnu med Magt!

GWENDOLEN

(paa hvem Alles Øine rette sig, efter en Pause).

I vil det saa, — velan.

(Gaaer frem.)

Nu gode Speil!
Hvis jeg er falsk, saa dølg ei mine Feil!
(Tæppet drages fra; hendes Billede viser sig ganske uforandret. Forbauselse hos Alle.)

GAVAIN
(for sig).
Jo Mer jeg seer, jo Mindre kan jeg fatte.
Om denne Kvinde kun har Skinnet mod sig?
Hvad er vel Sandhed her? Er hun da ren
Og alle Andre falske, — eller omvendt?

GWENDOLEN.
Har I seet Nok, og tør jeg gaae?

KONGEN.
Det tør du.
Træd hid, mit Barn! Den gyldne Ten er din.

GWENDOLEN
(gaaer tilbage og bøier sig).
Forlad, — jeg tør ei tage den, min Konge.
Giv Prisen til en Anden, hvem jer tykkes.
(Gaaer ind mellem Damerne og trækker sig, halvt skjult af dem, tilbage paa sin forrige Plads.)

KONGEN.
Vist skal du! Har man nogentid hørt Magen!
Hvi tør du ei?

GINEVRA
(der har staaet maalløs, med udbrydende Forbittrelse).
Det gaaer ei ærligt til!

KONGEN.

Gjør I, Fru Dronning, hende Prisen stridig,
Saa gak for Speilet selv!

GINEVRA.

Jeg træder ei
I Kappestrid med mine Undersaatter;
Kun dette siger jeg: hun er i Forbund
Med den, som gjorde Speilet, eller veed
At døve nu dets Kræfter; kyndig er hun
I Trolddomskunster; nægt det, om du kan!

GWENDOLEN.

Det kan jeg. Aldrig har jeg øvet Trolddom.

VIVIEN.

Saaes du ei tidt ved Midnat gaae i Lunden
Og plukke Urter, som du gav de Syge?
(Gwendolen maaler hende med et stolt Blik uden at svare.)

GINEVRA.

Svar hende!

KONGEN.

Svar!

GWENDOLEN
(gaaer frem i Kredsen).

Jer vil jeg svare, Herre.
Den Urt, der tales om, er en, hvis Frø
Let falder af, naar Solen træffer det,
Og plukkes derfor bedst med Duggen paa.

VIVIEN.

Giftblomster var det altid, hvad du søgte.

GWENDOLEN.

Gift eller Lægedom beroer paa Brugen;
Misbrugt bli'er Blomsten Gift, — som Kvinders
Skjønhed.
Veed Nogen, mine Raad har voldet Ondt?

BART
(henvendt til Lancelot).

Kom Modred nu ihu!

LANCELOT
(greben af en Tanke).

Ja! det er sandt!
Han bragtes hjem med Dødssaar, taled vildt
Om den Forbandelse, en Kvinde gav ham;
Jeg veed, at før han reiste —
(Gwendolen har langsomt vendt sig imod ham og betragter ham stivt; han forstummer pludselig.)

KONGEN.

Naa, hvad Mere?

LANCELOT.

Tilgiv — jeg glemte, hvad jeg vilde sige.

GINEVRA
(har reist sig).

Fortryller du ham, Slange, med dit Blik?
(GWENDOLEN vender sig mod hende og møder hendes Blik med Fasthed.)

KONGEN.

Tal ud!

LANCELOT.

Forlad, min Konge! Jeg maa tie.

KONGEN.

Vi byde! Tal, Sir Lancelot!

GINEVRA
(med Lidenskab).

Forræder!
Tal, om vor Yndest er dig noget kjær,
Og ikke du vil miste den for stedse!

LANCELOT
(ser forfærdet og bønligt op til Ginevra, men mødes af et truende Blik. Han slaaer Øiet ned og vedbliver med lav Stemme).

Nuvel, — han yttred Frygt, alt før han reiste:
Jomfru Gwendolen havde dengang ønsket
Ham Ondt og spaaet hans Død.

KONGEN
(til Gwendolen).

Er dette sandt?

GWENDOLEN.

Nei, Herre Konge. Modreds Færd var velkjendt;
Min Ære har han efterstræbt som Andres.
Jeg varede ham for hans vilde Sind,
Der eengang vilde bringe Straffen med sig.
Dog var det kun Formodning, ingen Trusel;
Og aldrig ønsked jeg ham noget Ondt.

BART.

Saadan forstod han det ei selv.

KONGEN.

Den Sag

Er helt betænkelig.

GWENDOLEN.

Jeg har talt Sandhed.

GAVAIN

(for sig).

Forunderligt! Al hendes Færd og Tale
Tyder ei paa brødetynget Sind;
Og dog, — jeg saae det jo med egne Øine!

TIENDE SCENE.

DE FORRIGE. VAGTHØVDINGEN og BORGFOGEDEN (fra høire).

KONGEN.

Hvad vil I?

HØVDINGEN.

Eders Naade —

FOGEDEN.

Eders Naade —

KONGEN.

Tal Een ad Gangen!

FOGEDEN.

Eders Naade, Tyven,
Vi tog igaar, han er brudt ud inat.

KONGEN.

Hvordan?

FOGEDEN.

Ja, Nogen maa ha'e hjulpet ham;
For Gluggen sidder høit; i den var fæstet
Et Reb, og Gittrets Stænger var brudt løse.

KONGEN
(til Høvdingen).

Og I har Intet mærket?

HØVDINGEN.

Nei, min Konge.

KONGEN.

Sletintet Sært er ellers hændt inat?

HØVDINGEN.

Nei, Intet, uden —
(Standser og seer paa Ginevra.)

KONGEN.

— uden? —

Høvdingen.

Uden Eet:
Vi traf en Dame og en Mand, min Konge;
Jeg vilde anholdt dem; men han drog Sværd
Og undløb.

Kongen.

Hvad? Og hun?

Høvdingen
(viser paa Gwendolen).

Var denne Jomfru.

Kongen.

End Mere! Tilstaaer du?

Gwendolen
(bøier Hovedet).

Ja, Herre Konge.

Høvdingen.

Og Eet maa siges: samme Dame talte
Igaar med denne Tyv i Enrum.

Ginevra
(slaaet).

Ja!
Han sagde mig, han var som hun fra Pembroke,
Og bad derom; jeg tillod det.

Kongen
(med et skarpt Blik paa Gwendolen).

Ja saa!

GWENDOLEN.

Gud staae mig bi! Jeg havde fordum gjort ham
Lidt Godt; han var ei dengang helt fordærvet;
Han bad igaar mig kun, jeg vilde give
En Sjælegave for ham.

KONGEN.

Det er sært.
Hvad var din Agt inat?

GWENDOLEN.

Det tør jeg sige:
Min Agt var god; jeg vilde Ingen skade.

KONGEN
(heftigt).

Svar mig! Hvad vilde du i Haven?
(Spændt Forventning og kjendelig Frygt hos Ginevra og Lancelot.)

GWENDOLEN
(uden at see paa dem).

Herre,
Til denne Stund gav jeg jer Svar paa Alt;
Hvert Ord var sandt. Om dette maa jeg tie;
Nu er min Tunge bunden ved en Ed.

KONGEN.

Godt.
(Til Høvdingen og Fogeden.)
Har I Mer at melde?

BEGGE.

Nei.

KONGEN.

Saa gaa kun.

(De to Nævnte gaae.)

ELLEVTE SCENE.

DE FORRIGE
(uden Vagthøvdingen og Borgfogeden).

KONGEN
(til Gwendolen).

Ifald du nægter Svar, har vi vel Midler
At faae din Tunge løst!

GWENDOLEN.

Jeg kan ei tale;
Men om det kræves, vil jeg bære Jern
Og lade Himlen vidne for min Uskyld.

KONGEN.

Det lader stort! Og veed du, der er Dødsstraf
For den, hvem Gud har dømt?

GWENDOLEN.

Jeg veed det.

GINEVRA.

Troer du,
At man med Sligt uleiliger Vorherre
For hver en utro og forfløien Terne?
Troer du, han bryder sig om Kryb som dig?

Gwendolen.

Det troer jeg, ja, og frygter derfor Intet.
Gjør, som I vil.

Gavain
(for sig).

Nei, dette Mod er ægte.

Olwen.

Jomfru Gwendolen bliver kjæk med Eet!

En Ridder.

Det Jern, hun trøster sig at tage paa,
Bli'er vist et Krusejern!

En anden.

Eller en Synaal!

Vivien.

Helst vel en Rustning, — med en Ridder i!

Første.

Tro mig, at dette har hun forudseet
Og gjort inat en Prøve!

Olwen.

Høist sandsynligt!

Gavain
(der ikke længere kan styre sin Harme, træder frem).

Uridderligt er dette! Naar en Kvinde
Erklærer sig for rede til en Gudsdom,
Bør ingen Ridder haane hende udømt.

Mer sømmed det det Hof, som roses for
At eie Verdens ypperligste Helte,
Ifald en Kæmper traadte her i Skranken
Til hendes Forsvar.

KONGEN
(truffen).

I har Ret, Sir Walwan.
Smukt var det ei, som her blev talt.

(VIVIEN gaaer raskt over Gulvet hen til Gavain og samtaler ivrigt med ham.)

EN RIDDER
(træder frem).

Velan!
Jeg er beredt dertil.

EN ANDEN
(ligeledes).

Jeg ligesaa.

GWENDOLEN
(sørgmodigt).

Tak, ædle Herrer! Det kan ikke skee.
Husk, denne Strid om mig har Speilet vakt:
Kun den, det giver samme Lov som mig,
— Det være usandt eller sandt — har Aarsag
At værge mig som En, der staaer ham nær.
Er der en Saadan her, ham vil jeg bede;
Jeg kan ei fordre.

KONGEN
(afsides, tager sig til Hovedet).

Speilet glemte jeg!
Er det Morganes Luner eller Sandhed?
(Høit.)
Nu, frem for Speilet, I, som er tilbage!

(Alle Hofmænd og andre Riddere ordne sig i Række og defilere forbi Speilet, som viser en uafbrudt Kjede af Dyrebilleder.)

VIVIEN
(medens dette finder Sted, afsides til Gavain).

Kast eder ikke ind i denne Strid!
I kjender Ingen her og hende mindst;
Forspild ei Andres Venskab og jer Lykke!
Jeg raader jer som Ven!

GAVAIN.

Jeg takker eder;
Men dog —

VIVIEN.

Mig vandt I første Gang, vi mødtes;
Gjør ikke mig den Sorg at prøve Kræfter
Med Overmænd, — hvert Slag, som rammer eder,
Det vil jeg føle selv —
(Slaaer Øinene ned.)
Nu er det sagt;
Jeg beder jer: for min Skyld, gjør det ikke!

GAVAIN
(kæmpende med sig selv).

Hvis det kan undgaaes —

KONGEN
(idet Tæppet falder til efter den Sidste).

Vraget Allesammen!
Er ikke Een igjen?

GAVAIN
(med en rask Beslutning).

Jo, Een, min Konge!

VIVIEN.

Gaa, Daare! Gaa, og træk det korte Straa!

(Gaaer harmfuld over til den anden Side. GAVAIN træder for Speilet; hans Billede sees uforandret. Forbauselse rundtom. GWENDOLEN, som under den foregaaende Prøve har viist Ligegyldighed, og, idet han nærmer sig Speilet, stærk Spænding, folder taus Hænderne og løfter Øinene taknemmeligt mod Himlen.)

GAVAIN.

Hvad seer I?

GERAINT.

I er sandelig to Alen
Af samme Stykke!

BART.

I er valgt, Sir Walwan!

KONGEN
(afsides).

Hvad er dog det? Jeg troer paa denne Mand;
I ham er ikke Svig!

GAVAIN.
(træder hen til Gwendolen).
Tilgiv mig, Jomfru!
Før har jeg dømt jer taust; jeg nødes nu
At dømme mig paa samme Viis som eder.
Siig, vil I tage mig til Kæmper?

GWENDOLEN.
Ja.

KONGEN.
Og hvo skal kæmpe mod ham?
(Pause.)

VIVIEN
(med neppe skjult Ophidselse, træder frem).
Herre Konge,
Jeg har kun liden Indsigt, men —

KONGEN.
Tal frit!

VIVIEN.
Blandt de Beskyldninger, som forebragtes,
Tykkes mig den, som angik Modred, størst.

KONGEN.
Vistnok!

VIVIEN.
Sir Lancelot har udtalt den —

GAVAIN
(farer sammen og vender sig forbauset mod hende, — afsides).
Se, se! Saa hurtigt vexler hendes Venskab!

GINEVRA
(afsides).

Godt, Vivien!

KONGEN.

Ja rigtigt! Lancelot
Er nærmest her.

LANCELOT
(forfærdet).

Det kan jeg ikke, Herre!

KONGEN.

Du har ei Ansvar her: vi byde det.

LANCELOT.

Tillad mig —

GINEVRA.

Frygter I, Sir Lancelot?

LANCELOT
(seer op til hende, resigneret).

Som I befaler.

GAVAIN
(afsides).

Alt, jeg seer og hører,
Det øger kun min Selvtillid og Troen
Paa hendes Uskyld.
(Høit.)
Er I rede, Herre?

LANCELOT
(tager sig sammen og maaler ham med et overmodigt Blik).
Jeg kunde ønske vel, I var min Lige!

GAVAIN.
Jeg raader eder: kæmp, som om jeg var det.

KONGEN.
Tag Vaaben paa! — Træk deres Heste frem!
(Lancelot og Gavain gaae.)

PAGEN.
Nu, Speil! dit Hverv er endt; her er holdt Dom;
Gak til vor Frue nu, fra hvem du kom!
(Speilet synker ned og forsvinder.)

VIVIEN
(fremdeles i et Sindsoprør, som hun neppe kan beherske, — til Gwendolen).
Tillykke, Kjære, nu med din Erobring!
Blot du ei mister ham!

GWENDOLEN.
Da, Vivien,
Er det min Trøst at følge ham i Døden.

GINEVRA.
Den er dig vis, ifald din Kæmper svigter!

VIVIEN.
End stod ei Nogen sig mod Lancelot!

KONGEN.

Lad hende nu med Fred! Og vid, Ginevra,
Jeg venter, Kampen bliver mere lige,
End I formoder.

GINEVRA
(tillidsfuldt).

Det vil vise sig!

VIVIEN
(ved Altanen, hvis Forhæng er trukket fra).

De er der alt! Nu stige de tilhest!

(Størsteparten af de Tilstedeværende ile ud, dels ad Udgangene, dels paa Altanen, hvor de forsvinde til Siderne.)

TOLVTE SCENE.

KONGEN med sin HEROLD, samt GERAINT, GINEVRA, VIVIEN og GWENDOLEN (blive tilbage, idet de træde ud paa Altanen eller stille sig ved Døren dertil). TJENERE.

GINEVRA
(idet hun gaaer ud, til Tjenerne, visende paa Gwendolen).

Vogt hende vel imens!

(Gwendolen bliver noget tilbage; Tjenerne stille sig bag hende.)

VIVIEN.

Kom, se dem, Frue!

KONGEN
(med hævet Stemme).

Saa vil vi bede nu til Gud, at Sandhed
Og Ret maa seire, Løgnen staae tilskamme!
Udfør dit Hverv, Herold!

HEROLDEN
(ligeledes).

I Kongens Navn,
Giv Lyd! En Gudsdom finder Sted: for Jomfru
Gwendolen, som er sigtet her for Trolddom,
Strider Sir Walwan mod Sir Lancelot.
Herrer, er I rede?

LANCELOTS OG GAVAINS STEMMER.

Ja!

HEROLDEN.

Velan!
I Guds og i Kong Arthurs Navn!
(Løfter Staven, Trompetklang.)
Lad springe!

(Lyd af Heste udenfor i Firspring, som ender med et Brag og Pladeklirren. Udbrud af taus Forfærdelse hos Alle undtagen Kongen og Gwendolen; den sidste har kastet sig paa Knæ.)

GINEVRA
(med et Skrig, styrter tilbage i Salen).

Ha! Lancelot i Støvet!

VIVIEN
(som er bleven paa Altanen).

Rolig, Frue!

LANCELOTS STEMME.

End er ei Kampen endt!

VIVIEN.

Han er alt oppe!
Sir Walwan springer af; de slaaes tilfods!

GINEVRA
(gaaer tilbage til Altanen).
O, jeg har tabt min Tillid!

VIVIEN.
Walwan viger!

KONGEN.
Stol ikke vist derpaa.

GERAINT.
End saae jeg aldrig
Saa frygtelig en Kamp!

KONGEN.
Han er for hidsig;
Sir Walwan sparer mer paa Kraften, — se!

VIVIEN.
Han vakler — falder —

GINEVRA.
Anden Gang, o Gud!
(Vakler sønderknust tilbage; Vivien understøtter hende.)

HEROLDEN
(paa et Vink af Kongen, kaster sin Stav ned).
Stands, i Kong Arthurs Navn!
(Trompetklang.)
Sir Lancelot
Er overvunden.

KONGEN
(til Gwendolen).
Frygt ei: Gud har dømt.
(Gwendolen reiser sig.)

TRETTENDE SCENE.

DE FORRIGE. FORSAMLINGEN FRA FØR (uden Lancelot, vender tilbage; Alle indtage de tidligere Pladser. GAVAIN kommer i fuld Rustning; GWENDOLEN synker ned for hans Fødder).

GAVAIN.

Det Ansigt lyver ei og har ei løiet!

KONGEN.

Opreisning gives eder herved, Jomfru;
Og hvad der end er dulgt i eders Færd,
Skal ikke forskes mer; saa er vor Villie.
Reis jer!
(GWENDOLEN reiser sig og boier sig dybt for Kongen, idet hun træder tilbage. Til Gavain.)
Hvad angaaer jer, da har I mandigt
Bestaaet Prøven og tør nu vel nævnes
Ved eders Navn, Sir Gavain!

VIVIEN.

Hvad? Sir Gavain?

GERAINT.

Den Vidtberømte!

BART.

Det forklarer Alt!

KONGEN.

Knæl ned, tag Ridderslaget af min Haand!
(Gavain knæler, Kongen giver ham med den flade Haand Slaget, sigende:)
Til Guds, Marias og Sankt Georgs Ære
Taal dette Slag og aldrig noget mere!
Stat op! Bring et Par gyldne Sporer hid!
Vær nu den Tolvte med i Tafelrunden.
(Gavain reiser sig; Pager bringe ham Guldsporerne og spænde ham dem paa.)

BART.

Min Konge, Lancelot er ilde tilredt;
Han bryder ingen Lanser for det Første.

KONGEN.

Slemt nok; just nu behøved jeg hans Arm
Mod Edyrn.

GAVAIN.

Herre, har jeg røvet eder
Jer bedste Mand, saa send nu mig istedet!

KONGEN.

Vel; du skal faae en Skare gode Mænd.

GAVAIN.

Behøves ikke, Herre; jeg gaaer ene.

KONGEN.

Er du forrykt? En Hær har du behov
Mod denne kjække, vilde Kriger!

GAVAIN.

Herre,
Jeg ønsker at gaae ene.

KONGEN.

Lad saa være;
Skjøndt nødigt vover jeg saa god en Mand.
Tag, hvad du vil af Tjenerskab og Heste,
Og reis med Gud; — dog ikke nu?

GAVAIN.

Helst flux,
Naar Sol gaaer ned; saa er det svalt at ride.

KONGEN.

Godt, naar du vil!

GAVAIN
(bøier sig for Kongen, gaaer derefter hen til Gwendolen).

Levvel, min ædle Jomfru,
Og Himlen være med jer, til vi sees!

GWENDOLEN
(dæmpet).

Tak! Uden jer er Hoffet mørkt for mig!

GAVAIN.

Vær rolig kun: jeg kommer snart tilbage.
(Hilser og gaaer.)

VIVIEN
(til Gwendolen, der endnu stirrer efter ham).

Gwendolen! Tilgiv mig!

GWENDOLEN.

Det har jeg gjort.

KONGEN.

Mødet er hævet; Paafuglstegen vinker!
(Gaaer med Størstedelen af de Tilstedeværende; tilbage blive kun Ginevra, Vivien og Gwendolen).

GINEVRA
(for sig).

Forjage hende nu er plat ugjørligt!
(Til Gwendolen, med Selvovervindelse.)
Det synes, som jeg har havt Uret mod dig.
Nu, vil du tjene mig som før?

GWENDOLEN
(efter et Øiebliks Betænkning).

Ja, Frue.

GINEVRA.

Saa følg mig nu, og lad os være Venner!
(Giver hende Haanden, gaaer derefter over mod Vivien og hvisker til hende i Forbigaaende:)
Mens han er borte, har vi frie Hænder!
(De gaae ud sammen.)

Tæppet falder.

TREDIE AKT.

En anden Sal i Kongeborgen. I Forgrunden tilhøire Vindue, længere tilbage Dør. Tilvenstre en Kamin, hvor Ilden blusser; Døre paa begge Sider af den.

FØRSTE SCENE.

GINEVRA med DAMER, hvoriblandt GWENDOLEN (siddende tilvenstre); KONGEN med nogle HOFMÆND (staaende og siddende). VIVIEN (strax efter).

GINEVRA
(efter en Pause).

Vil ingen Fler?

VIVIEN
(kommer ind).

Ih se! Her holdes Samling!

GINEVRA
(vender sig imod hende).

Man har beskyldt vort Hof for tidt at gruble
Spidsfindigt over Kjærlighedens Væsen;
Og dog bli'er Æmnet aldrig helt tømt ud.
Kom, Jomfru Letsind! Lad os høre nu,
Hvad Aandrigt du vil forebringe!

VIVIEN.

Jeg?

GINEVRA.

Ja, du. Se her, en gylden Blomst er Prisen.

(Viser hende en lille Guldblomst.)

VIVIEN.

Jeg grubler nødigt, som I veed, derover;
Helst vil jeg give jer til Svar en Sang.

(Tager en Luth ned fra Væggen.)

KONGEN.

Er Sangen god, saa vil vi ikke klage.

VIVIEN
(synger).

Spørg ei Blomsten, som dig møder
Nyfødt i den unge Vaar,
Spørg ei Rosen, hvi den gløder,
Hvis dens Duft din Vei forsøder,
Spørg ei Fuglen, hvi den slaaer.
Heller drik den Strøm, der gaaer,
Mild, med Sundhedskraft, som læger,
Fra det fulde Blomsterbæger,
Nyd det Syn, som Øiet kvæger,
Og den Klang, som Øret naaer!

Vid, den Purpurglød, som ulmer
Gjemt i Knoppens dunkle Vraa,
Længslen, den, som Intet dulmer
I et Sangfuglsbryst, der svulmer,
De vil ei sig selv forstaae;
Nei: som det, der ukjendt laa
Bag vort eget Hjertes Skranke,

Som med Et vi føle banke,
Hige de foruden Tanke
Ud at dufte, gløde, slaae!

Fra den grønne Løvsals Buer
Lyder det i freidigt Chor,
Og fra Blomsterne, som luer
Høit paa Gren og lavt paa Tuer,
Til det mindste Græs, der groer,
Klinge tyst de samme Ord:
Vi vil fryde, vi vil frydes,
Ikke tyde eller tydes;
Vi vil blomstre, vi vil brydes
Og forgaae som Alt paa Jord!

En Ridder.

Ypperligt!

En Anden.

Prægtigt, som det var at vente!

En Tredie.

Den Blomstersang var vel en Guldblomst værd!

Kongen.

Vistnok, — endskjønt jeg nærer nogen Tvivl —

Ginevra.

Det var ei Svar paa det, hvorom der spurgtes.

Vivien
(leer).

Forklar I bedre, om I kan, Fru Dronning,
Hvad Kjærligheden er!

KONGEN.

Tag Prisen selv!

GINEVRA.

Jeg skulde troe, at noget Mer kan siges!

(Reiser sig og taler sig efterhaanden varm, idet hun mere og mere synes at glemme Omgivelserne.)

Mig tykkes Kjærligheden
at være en Trolddom stærk;
Den kommer, hvorfra veed Ingen,
som ved et Underværk;
Dens Luner kan Ingen raade,
ei Mand, ei Viv eller Mø;
Leve med den er at lide,
og uden den er at døe.

For En den kommer som Lynet,
der tænder med Brag i Brand;
For En som en liden Funke,
der neppe kjendes paastand,
Men fjæler sig som et Frøkorn,
voxer og blomstrer rød
Saalænge, til Burets Indre
alt er en luende Glød.

For En den kommer som Solen,
der skaber Dagen af Nat,
Der giver hvert Blomster Farve,
men atter bleger den brat,
Der stiger i Pragt ved Morgen,
men atter i Kveld gaaer ned

Og lader kun Sorg tilbage,
Længsel og Ensomhed.

For En er den Nattens Stjerne,
der luer høit i det Blaa,
Der vinker i evig Skjælven,
men aldrig er til at naae,
Der fængsler i haabløs Vaagen
den, som maa færdes paa Jord,
Og gjør ham blind for hvert Blomster,
som byder ham her sin Flor.

For En er den Lygtemanden,
som lokker i Moser ud;
For En er den Nordlysflammen,
der bringer kun Frost og Slud;
Men trodser Nogen dens Vælde
og svigter dens Kald, der lød,
Ham bliver den Kjætterbaalet,
hvori han finder sin Død.

Dens Udspring kjender vi ikke
og fatter ei Maalet klart;
Dog see vi, i hver Forklædning
er Ild dens Væsen og Art,
En Ild, der tænder i Sjælen,
og helst, ihvor den faaer fat,
Lader kun Aske tilbage
og om den Tomhed og Nat.

(Pause. Vivien har reist sig og grebet hendes Haand.)

KONGEN.

Ginevra!

GINEVRA
(opvaagnende).

Ja —?

KONGEN.

Vist var det mer et Svar;
Dog seer du Sagen, tykkes mig, helt mørk,
Og neppe vented jeg mig Sligt af dig.

GINEVRA
(fatter sig).

Forlad mig! Paa mig selv har jeg ei tænkt;
Men jeg har gjort Erfaringer hos Andre
Og seet om mig saamange brændte Tomter;
Som jeg har sagt, saa gaaer det mest.

GWENDOLEN
(der sidder hensunken i sine Tanker).

Maaske!

KONGEN
(vender sig imod hende).

Skjøn Jomfru sidder der saa tankefuld;
Hvad mener I?

GWENDOLEN
(farer sammen).

Sletintet, Herre Konge.

GINEVRA.

Naa, siig, hvad tænker du om Kjærligheden?

KONGEN.
Det Samme som din Frue?

GWENDOLEN.
Ikke ganske.

KONGEN.
Tal, lad os høre!

GINEVRA.
Jeg befaler: tal!

GWENDOLEN.
Jeg troer som I, at Kjærlighed er Ild,
Dog ei paa samme Viis.

KONGEN.
Tal ud!

GWENDOLEN.
Nuvel.
Jeg kan ei snildt belægge mine Ord;
Men byder I, saa hør, paa hvad jeg troer.
(Reiser sig.)
Før Morgenstjernens Fald, i Herrens Eden
Stod tændt et Alter, som blev aldrig slukt,
Og Flammen der var selve Kjærligheden.
Da Kvinden plukked Kundskabstræets Frugt,
Da stængtes for os Haven med det Samme,
Og Veien op til Altret blev os lukt.

Dog værner end den Høiste der dens Flamme;
Den brænder evigt for den faldne Jord
Og bringer Lykken end til Evas Stamme:
Fra Arnen der, hvor Saligheden boer,
Vidtom til Hjerter end dens Funker bæres;
Til Hver, som lever, Gud en Gnist betroer.
Men af forskjellig Olie Gnisten næres,
Som aldrig Hjertets Grund er ens hos To:
Et flammer vildt, et ulmende fortæres.
Et brænder rent og klart i salig Ro,
Et lyser koldt, et varmer uden Flamme,
Et slukkes snart, et andet holder tro.
Klag ei paa Gnisten: Ilden er den samme.
Ren kom den til Enhver, fra Himlen sendt;
Hver den, hos hvem dens Klarhed blev
tilskamme,
Anklage Lampen, den hos ham har tændt.

KONGEN
(efter en Pause, rækker hende Blomsten).
Tag Blomsten, den er din!
(Vender sig mod Ginevra.)
Der maa I lære!
(Reiser sig og gaaer hurtigt ud; Herrerne følge.)

GINEVRA
(med undertrykt Harme).
Vor Leg er endt; gak I til Buret, Piger!
(Damerne, undtagen hun og Vivien, gaae.)

ANDEN SCENE.

GINEVRA, VIVIEN.

VIVIEN.

Helt uklogt var det, Frue, som I talte,
Uklogt at faae Gwendolen bragt paa Gled.

GINEVRA.

Vist føler hun sig stærk, naar hun tør byde
Mig Spidsen, som hun gjorde. Kongens Gunst
Gjør hende tryg; men den kan endnu skifte.
Han gik saa hurtigt bort; jeg kunde læse
Hans Tanker nys.

VIVIEN.

Hvad mener I, han tænkte?

GINEVRA.

Den Sag med Speilet kan han ikke glemme;
Han farer end om Natten op af Drømme
Og kalder paa Merlin og paa Morgane;
Det løber ham bestandigt rundt i Ho'det,
Hvo der har Ret, hvo Uret. Vivien!
Vi faaer ei Fred, mens hine To er til.

VIVIEN.

Nei; knuses maa de; derved faaer tillige
Morganes Magt et Dødsstød.

GINEVRA.

Tiden rinder;
Gavain har været snart en Maaned borte,
Kan komme snart; endnu er Intet skeet.
Find paa et Raad!

VIVIEN
(efter nogen Overveielse).

Gi'er I mig frie Hænder?

GINEVRA.

Ja, handl med hende ganske, som du vil,
Blot jeg bli'er hende kvit!

VIVIEN.

Saa vil jeg prøve!

GINEVRA.

Jeg tænker, hende faaer man let afveien;
Men han er farligst.

VIVIEN.

Muligvis befrier han
Os selv for denne Frygt.

GINEVRA.

Du mener, at —?

VIVIEN.

Ja, hvad betyder denne lange Tøven?
Et Vovespil som hans kan let slaae feil.

GINEVRA.

Det give Gud, han aldrig kom igjen!
Dog hvad der skeer, saa duer det ei at vente;
Øv dine Kunster snart!

VIVIEN
(seer ud ad Vinduet).

Der gaaer mit Redskab!
Han saae mig —
(Hilser ned.)
jo! nu kommer han herop;
Det gjør han flux, naar blot jeg smiler til ham.
Bedst, at I lader os alene, Frue.

GINEVRA.

Jeg gaaer.
(Ud tilvenstre.)

TREDIE SCENE.

VIVIEN. ASTROLOGEN
(fra høire).

ASTROLOGEN.

Godmorgen, Skjønneste! Mig tykkes,
At det er Solskin!

VIVIEN.

Viseligt bemærket.
Jeg veed, at Intet undgaaer jer, end ikke
Saa skjult en Ting som det, at Solen skinner.
Men lider I den ikke?

ASTROLOGEN.

Tvertimod!

VIVIEN.

I skulde være bleven da derude;
For her er ikkun Skygge.

ASTROLOGEN.

Herskerinde!
Hvo der for mig er Solen, veed I bedst.

VIVIEN.

Forlad, — jeg fatted ei, at eders Mening
Var noget saa Forslidt.

ASTROLOGEN.

I synes bitter;
Hvormed har jeg fortørnet jer?

VIVIEN.

En Maaned
Er runden, siden vi led Nederlag;
Er I vor Forbundsfælle, hjælp os saa
At faae det gjenoprettet.

ASTROLOGEN.

Og hvorledes?

VIVIEN.

Behøves Svaret vel? Bort med Gwendolen,
Som ødelægger os vort Spil!

ASTROLOGEN.

Det seer jeg.

VIVIEN.

Og dog —?

ASTROLOGEN.

Man tør ei fare frem for ilsomt.

VIVIEN.

Tid har vi ikke; kommer Gavain hjem,
Saa faae vi To for Een at kæmpe mod.

ASTROLOGEN.

Gak eders egen Vei, hvis I har Hastværk,
Og prøv, hvorvidt I naaer; — jeg venter roligt.

VIVIEN.

Vi trænge til hinanden; vær medgjørlig!

ASTROLOGEN.

Jeg vover Alt, hvad vinder jeg derved?

VIVIEN.

Mig gjør I til Behag; er det ei Nok?

ASTROLOGEN.

Tilgiv! den blotte nøgterne Bevidsthed
At have fremmet eders Villie, Dame,
Er mig Forlidt, hvis mit Forsøg slaaer feil.

VIVIEN
(dæmpende Stemmen).
Stivsindede! Gjør, hvad jeg fordrer af jer,
Og det forvovne Maal I tragter efter,
Skal ikke være uopnaaeligt.

ASTROLOGEN
(griber hendes Haand).
Hvis jeg tør troe —

VIVIEN.
Jeg lover eder det;
Et Offer faaer jeg bringe Hoffets Ære.

ASTROLOGEN.
Sværg paa Relikvien, I bærer paa jer!

VIVIEN
(lægger Haanden paa Korset i Halskjeden, som hun bærer).
Vantro! Jeg sværger jer det til.

ASTROLOGEN.
Saa troer jeg!
Men Gavain?

VIVIEN.
Gavain har jeg tabt og hader!

ASTROLOGEN.
Velan da! Giv mig Frist —

VIVIEN.
Nei, ingen Frist!

ASTROLOGEN.

En Time blot!

VIVIEN.

Det tilstaaes jer. Vær taus!

(Gaaer ud tilvenstre.)

FJERDE SCENE.

ASTROLOGEN
(alene).

Hvis ei det Haab kan skjærpe hver en Tanke,
Saa er jeg ingen Mand! At fange hende,
Den Skjønneste, den Snildeste blandt Alle!
(Tager sig sammen.)
Koldt Vand i Blodet! Hurtigt Planen lagt.
(Gaaer lidt frem og tilbage. Standser atter.)
Ja, det gaaer an! Saaledes maa det være.
En Seddel, et Par Linier blot behøves.
Det er lidt plumpt; men her er ingen Tid
Til vidt og bredt at spænde fine Fanggarn.
Hvad vil hun gjøre? Læser hun det Skrevne,
Saa vil hun aldrig bringe den til Kongen;
Men gi'er hun ham den ulæst, faaer hun
Skam; —
Jeg spiller høit, — men nei! Han er jo blind!
Der er han selv! Nu, — Terningen er kastet!

FEMTE SCENE.

ASTROLOGEN. KONGEN (kommer).

ASTROLOGEN
(bøier sig dybt).

Min Konge —!

KONGEN
(studser).

Hvorfor saa høitidelig?

ASTROLOGEN.

Herre, jeg har et vigtigt Bud at melde,
Et skjæbnesvangert for mig selv maaske;
Men om jeg snart maa vige for en Større
Og bli'er en overflødig Mand, da, Herre,
Husk jeg har tjent jer efter ringe Evne.

KONGEN.

Hvad mener du med det? Ihvad der skeer,
Saa skiller jeg mig aldrig med min Villie
Ved fuldtro Venner.

ASTROLOGEN.

Nu, — vi faae at see;
Jeg fordrer intet Løfte.

KONGEN.

Men du har det,
Selv uden Fordring. Siig mig roligt Alt!

Astrologen.

Saa vid da, Herre Konge, jeg har læst
Inat i Stjernerne et sælsomt Budskab:
En sortklædt Mand med Stav og graasprængt
Skjæg
Vil komme ad den østre Vei til Borgen;
Han taler ei, han bringer kun en Seddel,
Som indeholder Budskab fra Merlin.

Kongen
(gjør et Skridt frem).

Merlin! Er dette vist, vil jeg belægge
Dit Stuegulv med Guld! Siig, er det vist?

Astrologen.

Saa vist som Noget, Herre, der staaer skrevet
I Stjernerne.

Kongen.

Hvornaar?

Astrologen.

Idag.

Kongen.

Idag!
Veed du, hvad Sedlen indeholder?

Astrologen.

Nei;
Dog tyktes det mig af Constellationen,
At den forkynder jer, paa hvilken Viis
I nu kan faae jer tabte Ven tilbage.

KONGEN.

Merlin! Min Stolthed og min Krones Pryd!
O, jeg vil ud at møde Budet!
(Vil gaae.)

ASTROLOGEN.

Herre,
Tøv lidet: Skjæbnens Lov kan ikke bøies.
Eet melder Stjernen end: at denne Seddel
Vil blive given i en Kvindes Haand;
Af hende maa I faae den, ei af Gubben.
Forsk ei, hvordan han kommer eller gaaer;
Bedst, han i Enrum træffer den, han søger.

KONGEN.

En Kvinde? Hvem?

ASTROLOGEN.

Det var eiheller synligt.

KONGEN.

Nu, og hvis hun forkommer den?

ASTROLOGEN.

Hun faaer den
Med Paalæg om at give den til eder.
Vær ubekymret, Herre; hvad jeg læste
Om Farer, synes ei at true jer
Fra denne Kant.

KONGEN.

Du læste Mer? Om Farer?

ASTROLOGEN.

Ja; Noget, dunkelt for mig selv: det synes,
Som Faren kommer fra en Mand, der engang
Har givet jer et uvurderligt Smykke.

KONGEN.

Ha! Hvilket?

ASTROLOGEN
(smiler).

Kjender jeg til eders Skatte?
Paa slige Stjerner gav jeg liden Agt.
I kjender bedst den Sten, I skatter høist,
Saavelsom Giveren; jeg sigter Ingen.
Eet veed jeg kun: I mødte denne Mand
Paa Vejen hjem fra Fru Morganes Borg;
Det maa jo være meget længe siden,
Da I vel knap har været der fornys.

KONGEN
(tankefuld).

Hm—hm.

ASTROLOGEN.

Det kan ei være Kæmpen Erow;
Han er jo død; eiheller gav han Smykket;
I tog det selv i Kampen.

KONGEN
(som før).

Hm — javist!

Astrologen.

Men Stjernen siger med Bestemthed: givet;
Saa denne Sten kan ikke være ment.

Kongen
(ryster Tankerne af sig).

Nu, bort med alle pinefulde Tanker!
Idag — idag! Jeg vil gaae op i Taarnet,
See Gubben nærme sig, om jeg skal stirre,
Til Sol gaaer ned, —. det kan dog aldrig skade?

Astrologen.

Nei, visselig; blot han faaer Lov i Ro
At gjøre, hvad han vil.

Kongen.

Skeer, hvad jeg haaber,
Er jeg din Skyldner for dit Glædesbudskab,
Det bedste, som jeg nogensinde fik!
(Iler ud.)

Astrologen.

Saavidt gik Alting vel, — nu til det Næste!
(Vil gaae, men standser, idet Lancelot træder ind.)

SJETTE SCENE.

Astrologen. Lancelot
(fra høire).

Astrologen.

Vel mødt! Er Saaret helet?

LANCELOT.

Nogenlunde.
Idag tør jeg gaae ud; jeg kommer hid
At søge —

ASTROLOGEN.

Kongen? Han er ei at træffe.

LANCELOT.

Det er ei ham, jeg søger.

ASTROLOGEN
(visende mod den forreste Dør tilvenstre).

Fru Ginevra
Er vist —

LANCELOT.

Jomfru Gwendolen søger jeg.

ASTROLOGEN
(studser, ironisk).

I ogsaa!

LANCELOT.

Jeg? Hvordan?

ASTROLOGEN.

Det bliver Skik
At søge hende; hun er nu i Gunst,
Vi Andre Skumpelskud.

LANCELOT.

Hvad? Er det sandt?

Astrologen.

Ja, hun faaer nu Opreisning mer end nok;
Vor Dronning selv kun gjælder Lidt mod hende.
Og I gjør vel: søg Ternen; det er klogest.
Farvel, jeg maa afsted.

(Ud tilhøire.)

Lancelot.

Staaer Sagen saadan,
Saa rokkes derved alt min Agt.

(Farer sammen.)

Ginevra!

SYVENDE SCENE.

Lancelot. Ginevra
(fra den forreste Dør tilvenstre. Idet hun seer ham, standser hun).

Ginevra
(koldt).

I her? Det glæder mig at see jer karsk.
Hvem søger I?

Lancelot.

Tilgiv! Jeg kom, min Dronning,
Med ærligt Sind at søge — eders Jomfru,
Hvem jeg har forurettet, — som I veed.

Ginevra
(vender sig fra ham).

Gaa! Tjen den nye Sol og svigt den gamle.

LANCELOT.

Da hørte jeg, at Alt er anderledes,
End jeg har troet, — at det er eder nu,
Som er tilsidesat —

GINEVRA.

Jeg klager ikke
Og beder ei om eders Hjælp.

LANCELOT
(bønligt).

Ginevra!

GINEVRA
(pludseligt opbrusende).

Husk, hvem I taler til!

LANCELOT
(bøier Knæ).

Min Dronning, tilgiv,
Hvis jeg har syntes ubestemt og svag;
I tvang mig til en uretfærdig Kamp;
Men Ret og Pligt tør ingen Ridder glemme
For Kjærligheden selv.

GINEVRA
(langsomt).

Der er paa Jorden
Kun Een, Sir Lancelot, hvem jeg har elsket.
Han fik mig til at glemme Pligt og Ære,
Min Husbond og min Krone, selv min Gud:
Han gjorde mig til det, jeg nu er bleven.

LANCELOT
(smerteligt).
O, Dronning! Dronning!

GINEVRA.
(som før).
Han var Alt for mig;
Og mener I, den Mand har Lov at tale
Til mig om Ret og Pligt, som binder ham?

LANCELOT
(dæmpet, sønderknust).
Nei, nei!

GINEVRA
(med voxende Lidenskab).
Den Mand er min, som jeg er hans;
Den eneste Erstatning, han kan byde
For, hvad han tog, er elske blindt og lyde!

LANCELOT
(som før).
Ja! det er sandt!

GINEVRA.
Det har du glemt og sveget
Min Kjærlighed!

LANCELOT.
Saa hør —!

GINEVRA.
Det er forbi!
Troer du, at jeg kan nøies med de Smuler,
Som kastes til mig fra min Ternes Maaltid?

LANCELOT.

Ved Gud! I gjør mig Uret nu!

GINEVRA.

Bekjend,
Forræder! Siig, hvor vidt den Elskovsleg
Hin Nat blev dreven mellem dig og hende!

LANCELOT.

Der er ei Noget skeet.

GINEVRA.

Nu lyver du!
Du kyssed hende! Nægt det ei!

LANCELOT.

Jeg prøved
I Overmod, — det tilstaaer jeg, — at røve
Et Kys; hun værged sig; jeg fik det ikke.

GINEVRA.

Og sligt et Kryb har kunnet friste dig?
Hvad er da hun mod mig? Er mine Læber
Ei varmere, mit Blik ei mere ømt,
Hvergang det hviler sig
(Et Øieblik smeltet.)
hos dig?

LANCELOT.

O, skaan mig!

GINEVRA.

Til hende styrer du nu angerfuld
Din første Gang, — saa frister hun dig end!

LANCELOT.

Det gjør hun ikke og har aldrig gjort det.

GINEVRA.

Jeg hader hende! Hun forgifter mig
Den Luft, jeg aander i! Før hun er borte,
Faaer ei mit Hjerte Hvile; hendes Nærhed
Efter vort Nederlag er mig en Haan,
Som knuser mig!

LANCELOT
(reiser sig).

Byd, hvad I vil; jeg følger!

GINEVRA
(lader ham tage hendes Haand; hun helder sig knækket op imod ham).

O Lancelot! Jeg burde være stolt;
Men tog du Alt, saa tag min Stolthed med;
Jeg kan ei leve uden dig!
(Skjuler Ansigtet i Hænderne.)

LANCELOT.

Ginevra!
(Pause.)
Fat dig! Jeg hører Skridt!

GINEVRA
(gaaer fra ham).
Paa Gjensyn, Falske!
(Gaaer ud ad Døren, hvorfra hun kom.)

LANCELOT
(efter en Pause).
Jeg kan ei løse mig af hendes Lænker;
Een Brøde drager andre i sit Spor.
Hvo kommer? Den, jeg mindst af Alt vil møde!
(Hurtigt ud tilhøire.)

OTTENDE SCENE.

GWENDOLEN (fra den bageste Dør tilvenstre).
EN OLDING (fra høire, lidt efter).

GWENDOLEN
(gaaer hen til Vinduet, seer ud og ryster paa Hovedet).
Han kommer endnu ei. Giv Tid, mit Hjerte!
Her staaer jeg, siden han drog bort, hver Dag
Og speider ned ad Veien, om han ikke
Vil vise sig igjen, hvor han forsvandt.
Naar han er borte, har jeg ingen Ven
Paa Jorden; Alt er Had og Svig omkring mig;
Hvorlænge varer vel min Pilgrimsgang?

EN OLDING
(af Dragt og Aasyn som den, Astrologen har beskrevet, staaer pludseligt paa Dørtærskelen. Idet Gwendolen vender sig imod ham, udstrækker han Haanden mod hende med en Seddel).
Giv Kongen denne!

GWENDOLEN.
(uden at tage den).
Hvad er det? En Seddel?

OLDINGEN.
Giv Kongen den!

GWENDOLEN.
Har I et Bud at bringe,
Hvi gaaer I ikke selv?

OLDINGEN.
Giv Kongen den!

GWENDOLEN
(tager Sedlen ud af hans Haand og seer paa den; idet hun vender sig imod Lyset for at læse den, gaaer Oldingen ilsomt bort. Hun staaer et Øieblik forundret og læser derefter med Uvillie).

»Forjag den Skjøge, som dit Leie skjænder,
»Giv hendes Boler flux i Bødlens Hænder,
»Ryd op med Øxen blandt de falske Venner,
»Giv Kronen den, ved hvem jeg Brev dig sender!
»Da, Konge, jeg, Merlin, tilbage vender,
»Og aldrig mer din Magt og Storhed ender!
(Knuger Sedlen sammen.)
Ondskab og Løgn! Det har en Nidding skrevet;
Det Bud skal ikke bringes ham ved mig!
(Kaster Sedlen i Kaminilden.)

NIENDE SCENE.

GWENDOLEN. ASTROLOGEN
(staaer indenfor Døren, idet hun vender sig).

ASTROLOGEN
(med tilsyneladende Forfærdelse).
I brændte Noget? Hvad var det?

GWENDOLEN.
En Seddel.

ASTROLOGEN.
Som nys blev bragt jer af en gammel Mand?

GWENDOLEN.
Nu, ja; naar I vil vide det.

ASTROLOGEN.
I tilstaaer?
Usalige! Lad Kongen aldrig see jer!
Fly, eller vent det Værste!

GWENDOLEN
(studser).
Hvad jeg gjorde,
Kan jeg forsvare.

ASTROLOGEN.
Skynd jer! Fly!

GWENDOLEN.

Hvorfor?

ASTROLOGEN.

I vil det ei? Saa tag da, hvad der følger!

TIENDE SCENE.

DE FORRIGE. KONGEN. GINEVRA med FØLGE (lidt efter; Salen fyldes efterhaanden af Hoffet). VIVIEN.

KONGEN
(fra venstre, kommer hurtigt ind i stærk Spænding).

Sedlen! Hvor er den?

ASTROLOGEN
(peger paa Gwendolen).

Spørg, min Konge, den,
Som modtog den.

KONGEN
(til Gwendolen).

Hvor er den?

GWENDOLEN.

Tilgiv, Herre!
Nødvendigheden byder mig det Spørgsmaal:
Hvad kjender I til dette?

KONGEN
(med Heftighed).

Svar! Hvor er den?

GWENDOLEN.

Nuvel da:
(Peger mod Kaminen.)
Der!

KONGEN
(forfærdet).
Brændt? Du har brændt den?

GWENDOLEN.

Ja.

(Kongen gjør i den høieste Vrede et Skridt frem og løfter Haanden imod hende.)

Beskæm ei eder selv med mig, Kong Arthur!

KONGEN
(beherskende sit Sindsoprør med en voldsom Anstrengelse, lader Armen synke).

Det er mig spaaet, der skulde bringes mig
Et Budskab fra Merlin. Svar mig for Gud!
Var Sedlen ei fra ham?

GWENDOLEN.

Nei, Herre Konge.
Merlin, den vise, store, skrev ei Sligt;
En Falskner har benyttet kun hans Navn.

KONGEN.

Det burde du vel ladet mig bedømme.
Du læste den! Du mindes Budet?

GWENDOLEN.

Ja.

KONGEN.

Hvad stod deri?

GWENDOLEN.

Kun Nedrighed og Løgn.

KONGEN
(stamper).

Siig mig, hvordan det lød!

GWENDOLEN.

Det kan jeg ikke.

KONGEN.

Jeg kunde myrde dig, hvis ei jeg dræbte
Med dig mit Haab; men om jeg saa skal slide
Dig sønder Led for Led, om jeg skal grave
Den Løndom ud med Tænger og med Knive,
Saa skal du tale!

GWENDOLEN.

Talte jeg, saa gjorde
Jeg ikkun Ondt; I troede mig dog ikke,
Og neppe blev jer Vrede derved mindre;
Taushed er bedst; jeg seer, jeg er fortabt.

GINEVRA.

Forræderske! Du veed, Merlin vil blotte
Din Trolddomskunst, du frygter for hans
Komme,
Og derfor har du hindret det!

KONGEN.

Tilvisse!
Nu kjender jeg dit Hykleri, din Ondskab,
Og mærker, jeg blev Offret for en Plan.

GWENDOLEN.

Det er I sikkert, Herre; I som jeg;
Dog ei for min.

GINEVRA.

Hvad? Hvem beskylder du?

GWENDOLEN.

Ei Nogen, Dronning, skjøndt jeg tænker Mit;
Jeg kjender ei hver Traad i dette Fanggarn,
Som knyttes om min Fod, og kan kun sige,
Som jeg tilforn har sagt: jeg er uskyldig.

VIVIEN
(afsides til Astrologen).

Jeg maa beundre jer! I veed at handle.

ASTROLOGEN
(ligeledes).

Kjærlighed gjør opfindsom!

VIVIEN.

Ja, som Had!

KONGEN.

Vi vil ei straffe her i Heftighed;
Hvad der skal skee, bør overlægges nøie.

ELLEVTE SCENE.

De Forrige. Gavain og Etlim med et Par Riddere (fra høire. Det mørknes i Slutningen af denne Scene).

Gavain.

Hil Kongen! Længe leve han med Hæder!

Kongen.

Du her! Velkommen atter!

Gavain.

Herre Konge,
Jeg bringer jer fra Edyrn Bud og Hilsen.
Han vil som ærlig Helt ei skjule Noget,
Men beder eder kun forlade ham,
At der var vilde Tanker i hans Hoved.

Kongen.

Det er forladt, hvis nu han er mig tro;
Men kan jeg stole paa ham?

Gavain.

Ja, min Konge!
Han sender jer frivilligt, uden Tvang
(Forestillende.)
Etlim, sin Søn, som Gissel hid og beder,
At han hos jer maa lære Riddersæd.

Kongen.

Velkommen hos os, unge Mand! — Ved Himlen!
Hvad skyldes denne Vending?

GAVAIN
(lidt forlegen, søgende efter Ord).
Mine Ord
Har sagtens veiet noget —

ETLIM
(træder frem).
Herre Konge!
Han vil ei rose sig, saa tør vel jeg!
Sir Gavain blev hos os i fjorten Dage,
Var med ved Fester og ved Ridderleg
Og kasted hver en Mand, vi har, af Sadlen.
Min Fader lærte ham at kjende grant,
Ei blot hans Kraft, men og hans Sind og Tale;
Thi sender han mig hid og lader sige:
»Er endnu slige Mænd ved Arthurs Hof,
Saa kan jeg bøie mig for ham med Ære
Og veed ei bedre Skole for min Søn.«

KONGEN.
Vel talet, vakkre Ungersvend!

ETLIM.
Han bød mig
At bringe Skatten hid til eders Naade.
(Vinker ad en Svend, som overrækker Kongen et Skrin.)

KONGEN
(aabner det).
Nei, hvilken Rigdom! Se, hvad øverst ligger:
En kostbar Ring!

GINEVRA.

Hvor er den skjøn!

KONGEN.

Saa skjøn,
Som var den gjort ved Alfers Kunst! Vi vide,
Sir Gavain bryder sig kun lidt om Guld;
Dog bede vi ham tage dette Smykke
Til Minde om vor kongelige Gunst.

GAVAIN.

Jeg takker, Herre!

(Tager mod Ringen, som Kongen rækker ham, seer paa den og farer sammen.)

Skuffer mig et Blændværk?

(Iler hen til Vinduet og betragter den. Derefter med et jublende Udbrud.)

Nei! det er hendes Ring! Jeg feiler ikke!

(Trykker den til sine Læber.)

Min Kval er endt! Velsignet være Dagen
Og hun, fra hvem den kommer!

(Iler tilbage.)

Nu, Kong Arthur!
Jeg beder jer om Orlov!

KONGEN
(forundret).

I vil reise?

GAVAIN.

Jeg maa!

KONGEN.

Hvorhen da?

GAVAIN.

Herre, til min Lykke!

KONGEN.

Vi vil ei hindre den, skjøndt dette volder
Os megen Sorg. Bliv hos os dog en Uge!

GAVAIN.

Jeg kan det ikke.

KONGEN.

Bliv da blot en Dag!

GAVAIN.

Umuligt! Jorden brænder under mig.
Tak, Herre, for al Naade, I har viist mig,
Og lad mig fare!

GWENDOLEN
(som staaer lige bag ham, dæmpet).

Bliv! Jeg er i Nød;
Det gjælder Livet!

GAVAIN
(vender sig).

I?

KONGEN
(mørk).

Jeg glemte fast
Ved eders Bud et Øieblik min Harme.
Ja, denne Kvinde, hvem vi har viist Naade,
Lønner os med et Niddingsværk saa sort,
At aldrig Djævlen selv har udtænkt værre.

GWENDOLEN
(til Gavain).

Jeg er uskyldig.

GAVAIN
(seer paa hende).

Nødigt troer jeg Andet.

KONGEN.

Tro hende ei! Sir Gavain og I Alle
Omkring mig, vid, vor Astrolog har læst
Inat i Stjernerne et Budskab skrevet:
En Olding, kjendelig ved Dragt og Aasyn,
Var underveis og bragte fra Merlin
Idag et Bud, hvoraf hans Gjenkomst afhang.
Jeg saae ham komme; Sedlen gav han hende
(Viser paa Gwendolen.)
Med Paalæg om at bringe den til mig;
Hun læste den, og hun har brændt den.

GWENDOLEN.

Ja.

(Udbrud af Harme og Forfærdelse rundtom.)

GAVAIN
(vender sig imod hende).

Hvad indeholdt den?

GWENDOLEN.

Edder og Forgift,
Som ei skal bringes over mine Læber.

GAVAIN
(pludseligt greben af en Tanke, vender sig mod Astrologen).
Inat? I har jo sagt, det var inat,
I læste Sligt i Stjernerne?

KONGEN.
Saa er det.
(Til Astrologen.)
Ei sandt?

ASTROLOGEN
(med et hurtigt, forskende Blik paa Gavain).
Ja, Herre!

GAVAIN
(spydigt).
Stod der ikke Mer?

ASTROLOGEN
(med Aandsnærværelse).
Hvad Mer jeg læste, angik kun mig selv,
Ei Land og Rige; det har jeg fortiet.

GAVAIN.
Men siig dog, hvad det var!

ASTROLOGEN.
Blot en Beskyldning
For Svig, som skulde rettes imod mig;
Sligt er jeg vant til og foragter det.

GAVAIN.

Mon ei du læste hin Beskyldning mindre
I Stjernerne end i din egen Sjæl?
Vid, Drot! inat var ingen Stjerne synlig.

ASAROLOGEN
(rolig).

Hvor var I selv? Det er bekjendt, at Himlen
Etsteds kan være klar, et andet skyfuld.

GAVAIN.

Helt vel; men ogsaa denne Udvei glipper.
Et Uheld tvang os til igaar at raste
Saa nær ved Borgen her, at Taarnet saaes.

ASTROLOGEN
(ironisk).

Ja saa! Og I har altsaa kiget Stjerner
Den hele Nat, naar I tør paastaae Sligt?

GAVAIN
(til Kongen).

Mig drev en Anelse, en sælsom Uro, —
Jeg veed ei, hvad det var, — ud i det Frie;
Jeg vaagede den hele Nat og vidner:
Som med et blygraat Slør var Himlen dækket,
Fra Sol gik ned, til den stod op ved Gry.

KONGEN
(vaklende).

Der kan vel skaffes andre Vidnesbyrd —

ASTROLOGEN
(med gjenvunden Fatning).

Kjøbte? Saamange, som I vil, min Konge;
Men ægte, — neppe fler end mit —
(Med en spydig Bøining for Gavain.)
og eders.
Hvo speider Himlen vel saa grant og længe,
At han tør nægte, den et Øieblik
Har været skyfri paa den ene Side?
Og saadan var det. — Nei, kald ingen Vidner!
Min Sanddruhed jeg sætter mod Sir Gavains;
Tro, hvem I vil. Blot vil jeg sige dette:
(Med Eftertryk.)
Vogt eder, Herre, vel for denne Mand;
Jeg varer jer, hvis Ingen før har gjort det!

KONGEN
(seer fra Astrologen til Gavain og gribes pludseligt af en Tanke. For sig).

Stenen i Erows Skjold! Jeg er jo varet!

GINEVRA.

Tro os, ei hine To, hvis Tryllesvig
Har kastet Skygger over alle Andre
Og gjort dig døv for dem, du kjendte før!

GAVAIN
(med udbrydende Harme).

Har I en Kæmper, Dronning, som tør tage
Min Handske op, naar I beskylder mig?
Der ligger den!
(Kaster Handsken.)

KONGEN.

Paa denne Viis skal ikke
Bestandigt Retten pleies ved vort Hof.
I havde Hastværk nys; reis, I har Orlov.

GAVAIN
(griber sig til Hovedet).

Nu — kan jeg ikke!

KONGEN.

Reis, vi ønske det.

GAVAIN.

Saa jager I mig fra jer som en Hund?
Nu vil jeg ikke!

KONGEN.

Jeg befaler: gaa!

GAVAIN.

Det kan I ei for hele Bretland, Herre!
Skal Retten pleies her, saa har jeg Ret
At være med og vidne til det Sidste.

KONGEN.

Vælg mellem Fængsel og Forviisning da!

GWENDOLEN
(til Gavain).

Jeg beder, reis! Er det til Lykkens Land,
Svigt ei dens Kald; mig frelser I dog ikke.

GAVAIN.

For slig en Pris kan ei min Lykke kjøbes;
Bed ikke!

GWENDOLEN.

Jeg besværger jer!

GAVAIN.

Umuligt.

(Til Kongen.)

Jeg vælger Fængslet.

KONGEN.

Godt.

ETLIM

(træder med Heftighed frem).

Behandles saadan
Den bedste Ridder ved jert Hof, Kong Arthur?
Ved Gud! da har min Fader dømt jer ret,
Naar han har troet, jer Ære var et Blændværk.

KONGEN.

Forvovne! Veed du, i hvis Magt du er?

ETLIM.

Forbandet være Dagen, jeg kom hid!
Dog har jeg Leide.

KONGEN.

Neppe vel af mig.

Gavain
(til Etlim).

Udsæt dig ei for min Skyld, brave Yngling!
Vel seer jeg, jeg har skuffet dig med Løfter;
Dog veed du vist, at jeg er skuffet selv;
Først denne Stund har klaret ret mit Øie.
(Til Kongen, idet han gaaer nogle Skridt frem og bøier Knæ.)
Mindes, Kong Arthur, jeg har tjent jer vel.
Jeg vil ei nævne her hver Daad, jeg øved;
Dog husk, der var en Dag, I sagde til mig:
»Forlanger nogensinde du en Gunst,
Om for dig selv, hvadeller for en Anden,
Den tilstaaes forud.«
(Kongen viser synlig Uro, men tier.)
Hør da nu min Bøn:
Gjør, hvad I vil, med mig; skaan
(Viser paa Etlim og Gwendolen.)
disse Tvende!

Kongen
(efter en Pause).

Een Bøn skal tilstaaes dig; det er din Ret;
To har jeg ikke lovet.
(Vender sig til Etlim.)
Ungersvend!
Du har din Frihed; det skal ikke siges,
Vi frygte her Vasallers aabne Fjendskab.
Tag Skatten med, som du har bragt os hid;
Vi tage den igjen, naar det os lyster.

Etlim.

Vi tage ei igjen, hvad vi har givet!

KONGEN.

Reis! Fra imorgen er du fredløs her.

ETLIM

(gaaer hen tll Gavain, hvis Haand han trykker).

Gud være med jer, Ven!

(Dæmpet.)

Og tænk paa os,

Om I har Mænd behov!

(Gaaer ud.)

KONGEN.

Det bydes os!

(Til Gwendolen.)

Vi skjænke til Betænkning dig et Døgn!
Før hende bort! Hun skal bevogtes strengt,
At ikke hun ved Selvmord undflyer Baalet!

GAVAIN

(gaaer hen til hende og tager hendes Haand).

Himlen beskytte jer!

GWENDOLEN.

Vi sees igjen!

(Hun føres bort.)

KONGEN.

Op, mine Herrer! Bordet venter os!

(Gaaer; Alle uden Gavain følge.)

TOLVTE SCENE.

GAVAIN. ROSA
(noget efter. Det er nu helt mørkt).

GAVAIN
(alene).

Saa det blev Enden! Høihedsmasken falder;
Det, jeg har troet, var herligst her paa Jorden,
Det var ei Andet end en kalket Grav!
Haardt har jeg bødet for min Synd, jeg Daare,
Som for den tomme, ørkesløse Kamp
Bortgav det høie, rige Liv hos hende!
O, jeg har lært, hvad Freden der var værd!
Og dog, — jeg kan ei flye! Selv nu — selv nu,
Da Haabet vinker, staae min Brødes Følger
Med Flammesværd og spærre Veien did.
Saa kjeder sig bestandig Ondt til Ondt,
At jeg maa svigte den, jeg høiest elsker!

(Vender sig.)

Hvad seer jeg? Drømmer jeg?

(Baggrunden har aabnet sig; paa Siderne flyde Omridsene ud i Taager; bagved sees et skjønt Landskab, Alt i magisk Belysning og let sløret. En Baad, trukken af Svaner, glider frem paa Vandspeilet i Forgrunden; den er bemandet med FLORINES RIDDERE, som bøie sig, idet de see ham; ROSA staaer ved Roret. Melodrama.)

ROSA
(med et bekymret Udtryk).

Vor Dronning kalder;
Men Drotten kommer ei.

GAVAIN.

O Rosa!

ROSA.

Følg mig!

GAVAIN.

Jeg kan ei nu.

ROSA.

Saa har du aldrig elsket.

GAVAIN.

Siig hende —

ROSA.

Nei! Grusomme, veed du ikke,
Ifald du tøver, sees I aldrig mer?
Et Skridt, — stig ind i Baaden!

GAVAIN
(i Fortvivlelse).

O min Dronning!

(Gaaer langsomt og vaklende hen imod hende. Musikken glider over i Melodien fra Forspillet; han standser et Øieblik med Haanden knuget mod Panden, idet han dæmpet gjentager Ordene, som den gjenkalder ham.)

Hvad sagde hun? »Vær Ridderærens Speil,
I Prøven fast, som Klippen høi og steil,
Lad Magt ei friste dig, ei Smigers Honning;
(Stigende.)
Vær Sandheds Vagt, vær Rettens Værn og Vold,
Selv Een mod Alle, vær de Svages Skjold;
For dem vær varm, for egen Lykke kold;
Husk: det, — kun det, er Troskab mod din Dronning!«

(Gaaer rask tilbage; Synets Glans er blegnet noget og vedbliver dermed.)

ROSA.

Følg, sidste Gang!

GAVAIN.

Jeg kan ei; Gud maa raade
For, hvad der skeer.

ROSA.

Saa tag din Brødes Frugt:
Florines Land er dig for evigt lukt.
(Baaden glider langsomt bort, Lyset slukkes ud og Bagvæggen lukker sig atter.)

TRETTENDE SCENE.

GAVAIN. VAGTHØVDINGEN med VAGT (som bære Fakler).

HØVDINGEN.

I Kongens Navn, Sir Gavain: eders Sværd!
(Gavain, et Øieblik opbrusende, drager Sværdet.)
Jer Sag forværres kun, hvis I gjør Modstand.

GAVAIN.

I kjende mig og veed, at var I dobbelt
Saamange, som I er, det hjalp jer lidt,
Ifald min Hu stod til at kløve Pander, —
(Atter rolig.)
Dog, — jeg har valgt det selv. Her er mit Sværd.
(Giver ham Sværdet og gaaer med Vagten.)

Tæppet falder.

FJERDE AKT.

Vild Bjergskov med bladløse Træer og Sne. I Baggrunden Klipperparti, der høiner sig til begge Sider, mest tilvenstre, men sænker sig i Midten. Udsigten sløres her af Taage, gjennem hvilken en Synsgrænse af Klipper og Trægrupper kun skimtes som Skyggerids; over Alt graa Himmel.

FØRSTE SCENE.

GAVAIN (kommer ind fra høire Side bærende) GWENDOLEN. (Han sætter hende udmattet ned og staaer stille, tørrende Sveden af Panden. Han er indsvobt i en sort Kappe og har falskt Haar og Skjæg; hun bærer en tarvelig graa Dragt og har Hovedet indhyllet i et sort Slør.)

GAVAIN.

Her er vi dog vel trygge for en Stund.

GWENDOLEN.

Hvil jer et Øieblik! I er saa træt,
Og I har baaret mig den hele Vei!

GAVAIN.

Det maatte jeg. Uheld forfølger os;
Nyfalden Sne forraader hvert et Trin;
Men dette ene Fodspor, haaber jeg,
Vil skuffe dem og lede dem paa Afvei.

Gwendolen.

Sæt jer paa Stenen her!
(De sætte sig.)
Fortæl mig nu,
Hvordan I frelste mig og eder selv;
End er mig Alt, hvad der er hændt, en Gaade.

Gavain.

Nu, jeg blev selv ret taaleligt behandlet;
Jeg savned ikke Dagslys eller Føde;
Der var kun Vagt og Stænger for min Dør.
Maaske man ønsked lønligt, at jeg vilde
Betænke mig og flye; det var ei skeet,
Om blot jeg havde vidst mig selv i Fare.
Men Angst for eders Skjæbne knuged mig;
Jeg vidste, I sad fængslet i den værste
Forbryders Hul, i Lænker mellem Kryb;
Jeg hørte Folk paa Gangen tale om,
At Pinebænk og Baalet vented eder
Imorgen —

Gwendolen.

Nu, og saa?

Gavain.

Jeg brugte Tiden
I Skumringen, brød Vindvets Stænger løse
Og firede mig ned; jeg sneg mig bort,
Formummed mig, — nu, kort, jeg kom tilbage,
Slap ind uhindret medens Taflet holdtes —

Gwendolen.

Saa har et Under frelst jer!

Gavain.

Jeg er huskjendt
Og blev ei mistænkt, rolig, som jeg gik.
Jeg fandt mit Guld og slog en Handel af
Med Fangefogden, — jeg har lært, hvad Magt
Guld har ved Arthurs Hof. Han viste Veien
Til jer og lod sig derpaa roligt binde.
Jeg vilde søgt min Hest; saa blev der Uro;
Jeg maatte haste bort med jer tilfods.
Ja, — Resten veed I.

Gwendolen
(kysser hans Haand).

Tak, min fuldtro Ven!

Gavain.

Hvis blot jeg havde havt mit ædle Dyr,
Der bærer To saa let, som det var Dun,
Saa var vi nu alt milevidt herfra.
Ved Grænsen eier jeg en Ven i Edyrn;
Ham kan jeg stole paa.

Gwendolen
(med skjult Uro).

Er eders Agt
At gjøre fælles Sag med ham?

GAVAIN.

O nei;
At lønne Ondt med Ondt er ei min Agt;
Jer vil jeg frelse blot, men Ingen skade.
Nu maa vi see at komme ud af Skoven
Og faae os et Par Heste. Bort herfra!
Jeg finder vel mit Brød i fremmed Land
Og Steder, hvor en Arm som min kan bruges.

GWENDOLEN.

Alt har I kastet bort, Magt, Guld og Ære,
Som var jer visse ved Kong Arthurs Hof;
I offred Meget!

GAVAIN.

Barn, jeg offred Mer,
End du veed af; mig frister Glimmer ei;
Var dette Alt, det var for Lidt at regne.
Tal ikke om det, jeg har gjort min Pligt;
(I Tanker, hen for sig.)
Og nu, det føler jeg, er Brøden sonet.

GWENDOLEN.

Mer, siger I? I taler om en Brøde,
I, der er ren som Ingen, jeg har kjendt?

GAVAIN.

Ei klæber ved min Haand uskyldigt Blod,
Ei har jeg ranet Guld og skjændet Kvinder;

Dog tynged mig til denne Dag en Synd,
For mig fast ikke mindre svar end hine.
Nu er det endt; men Sorg har jeg tilbage.
Spørg ikke. Jeg er frisk nu, lad os gaae.

(De reise sig og gaae sammen ud tilvenstre. Scenen staaer en Stund tom.)

ANDEN SCENE.

KONGEN og BART med nogle SVENDE (fra høire. Alle ere fuldt rustede).

KONGEN

(gaaer først nogle Skridt med Øinene fæstede paa Jorden; han ryster paa Hovedet, gaaer derefter hen i Baggrunden, hvor han stiger op og seer ud gjennem Kløften).

Vi fjerne os for vidt fra Skovens Udkant.

(Til en af Svendene.)

Skynd dig tilbage, meld at vore Heste
Skal trækkes hid til Høiens Fod og vente;
Men siig dem, at vor Rytterflok i Firspring
Skal ride Skoven rundt, fordele sig
Med Mellemrum, og saa, ved Hornets Lyd,
Fra alle Sider trænge ind mod Midten.
Siig, de maa have Øine paa hver Finger,
At Intet undgaaer dem paa Veien.

SVENDEN.

Vel.

(Gaaer.)

KONGEN

(vender tilbage til de Andre).

Fordømt! Her ligger Sneen mere spredt
Og hører næsten op; Snefaldet, seer jeg,

Igaar har ikke strakt sig vidt; det synes,
At det er haabløst her at søge Sporet.

BART.

Jeg troer som før, vi er paa Vildspor, Herre.
Vi saae jo ikkun Fodspor af en Mand;
Ei kjendtes nogensteds, han havde rastet,
Og intet Trin af Kvinder ved hans Side.

KONGEN.

Der var kun dette Spor at gjætte paa.

BART.

Saa vædder jeg, at de er ikke flygtet,
Men skjuler sig etsteds i Slottets Nærhed.
De har dog Venner.

KONGEN
(sætter sig).

Jeg kan ikke troe det.
De veed jo dog, naar deres Flugt er kjendt,
Bliver der søgt og speidet overalt,
Og at en stor Belønning frister den,
Som huser dem, og Frygt for Straf desuden.

BART
(med et Skuldertræk).

Der gives Taaber, har I seet, som smigre
Sig med at frelse den forfulgte Dyd
Og offre Alt for slig en Grille, Herre.

KONGEN.

Det Spor, vi her har fulgt, gaaer just mod Nord.
Hvad ligger vel saa nær som den Formodning,
At Gavains Vei gaaer lige lukt til Edyrn,
Med hvem han slutted Venskab, og som nu
Bereder sig til Oprør imod mig?
Og da, ved Himlen! faae vi Nok at gjøre,
Naaer hine To staae sammen, Ryg mod Ryg!

BART.

Ialtfald, Herre, saa er han alene,
Og I gaaer glip af eders bedste Fangst.

KONGEN.

Umuligt! Svigtet hende har han ikke.

BART.

Hvor kan I tiltroe nogen Mand den Seighed,
Der kræves for at bære slig en Byrde,
Enddog hun er af Bygning fin og let, —
En Vinternat igjennem eller mere,
Mens milevidt han gaaer med stærke Skridt?
Nei, Sligt gjør Ingen!

KONGEN.

Lidet kjender du
Sir Gavains Seighed og hans Kæmpekræfter.
Jeg holder dette for hans mindste Gjerning;
Kun Skade, han er ei af vore Folk.

(Reiser sig).

Hvem der?

TREDIE SCENE.

DE FORRIGE. EN SVEND med EN BONDE
(fra høire Side).

SVENDEN
(aandeløs).
Godt, at jeg finder eders Naade!
Vor Bagtrop traf paa denne Mand —
(Viser paa Bonden.)

KONGEN.
En Vildttyv?

BONDEN
(som bærer Bue og Pilekogger).
Herre! lad mig beholde Tommelfingren!

SVENDEN.
Han har et vigtigt Bud at bringe, Herre!

KONGEN.
Hvad da?

BONDEN.
Det var imorges, Herre Konge,
Noget før Daggry; jeg gik tidligt ud
Og saae et Optog udenfor paa Veien:
Det var en Mand, som bar en Kvinde.

KONGEN.
Ha!
(Til Bart.)
Naa, seer du, jeg fik Ret?
(Til Bonden.)
For dette Budskab
Maa du din Livstid jage, hvor du vil!

BONDEN
(kysser hans Kjortel).
Tak, Herre Konge! Jeg skal gjøre saa!

KONGEN.
Hvorhen gik deres Vei?

BONDEN.
Hid op mod Skoven.

KONGEN.
Kjender du den?

BONDEN.
Hvert Træ og hver en Sti.

KONGEN.
Følg os som Fører da! Op, mine Mænd!
Nu faae vi os et sjeldent Vildt at jage!

BONDEN
(viser mod Baggrunden).
Vi komme hurtigst frem ad denne Vei
Til Toppen, hvor man har den frie Udsigt
Og bedst kan holde Øie med det Hele.

KONGEN.
Afsted da!
(Stiger ned i Kløften og forsvinder.)

BART
(sidst i Rækken, idet Alle forlade Scenen).
Jeg har ikke troet det muligt;
Skade, saamegen Møie nu er spildt!
(Seer sig forbauset tilbage og standser.)
Hvad? Fru Ginevra her?
(Stiger atter ned og gaaer de Kommende imøde.)

FJERDE SCENE.

BART. GINEVRA fulgt af LANCELOT (fra høire; hun er i Ridedragt).

BART.
I selv, Fru Dronning!

GINEVRA.
Er Kongen her?

BART
(peger mod Kløften).
Et hundred Skridt forude.

GINEVRA.
Godt; vi har naaet vort Maal. Er Intet hændt?

BART.
Vi er paa Sporet; de kan ikke være
Ret langt herfra.

GINEVRA
(med nogen Bevægelse).
I veed, at det er dem?

BART.

Vi veed det; man har seet dem her. Sir Gavain
Har baaret sin Skjønjomfru hele Veien,
At ikke Sporet skulde kjendes.

GINEVRA
(forbauset).

Baaret?

BART.

Ja, Frue.

GINEVRA.

Nu, følg I kun efter Kongen;
(Sætter sig paa en Sten.)
Jeg vil kun hvile mig et Øieblik.
(Bart hilser og gaaer.)

FEMTE SCENE.

GINEVRA, LANCELOT.
(Fjerne Hornsignaler høres fra nu af og til.)

GINEVRA
(følger Bart med Øinene, til han er forsvunden, og reiser sig derpaa atter heftigt).

Baaret! Saa mange Mil! O Lancelot!
Jeg kunde ynkes over dem, hvormeget
De end har voldt mig Ondt!

LANCELOT.

Det er forsilde,
Naar Skredet ruller!

GINEVRA
(stirrende frem for sig).
Han har baaret hende!

LANCELOT
(nærmer sig hende).
Ja, Kjærlighed gjør stærk; hvad han har gjort,
Det gjorde vel Enhver for den, han elsker!

GINEVRA.
Helt ofte saae jeg Herrer bryde Lanser
For deres Damer, — indtil Kjedsomhed;
Men dette, tykkes mig, er Mer. Og dog, —
Troer du, de føle Elskov for hinanden?

LANCELOT.
Hvad Andet?

GINEVRA.
Aldrig saae jeg Tegn derpaa.
Nei, Mænd er blinde; Sligt er ikke Elskov.
Det er en fremmed Magt, jeg ikke kjender,
Som fylder og som fører disse To, —
Noget helt Sært, som ryster mig, som vækker
Min Avind og mit Had — og Længselstanker
Efter en Hvileplet, hvor jeg har Fred!
Gid dette Spil var endt!

LANCELOT.
Hvad vil I her?

GINEVRA.

Hvad troede du vel, da jeg bad dig følge
Mig hid paa dette Ridt?

LANCELOT.

Nu, ja; jeg troede,
I havde Lyst at jage Vildt paa Snespor;
Det pleier jo at more jer.

GINEVRA.

O ja;
Men det var ikke ganske dog min Agt.

LANCELOT.

Hvad da?

GINEVRA.

De To har gjort mig Skade nok;
Aande i deres Nærhed kan jeg ikke.
Min Hensigt var at knække deres Magt;
Det har jeg naaet; nu kommer Angsten efter:
Vanære dem, forjage dem, det vil jeg,
Men nødigt plette mig med deres Blod.

LANCELOT.

Hvad tænker I? det Skeete kan ei ændres;
Følgerne maa I tage, som de er.

GINEVRA.

Jeg har ei sovet i det sidste Døgn;
Det var, som faldt der mig en Sten fra Brystet,
Da jeg erfared, at de To var rømt;
Og da nu Kongen jog afsted som Stormveir,
Maatte jeg være med, — jeg maatte see
Paa Jagtens Udfald, — see, om det var muligt
Endnu at aabne dem en Vei til Flugt.
Hjælp mig!

LANCELOT.

Ugjørligt!

GINEVRA.

Dertil kommer endnu,
Jeg ønsker ei Forhør og Rettergang;
Der kommer Meget op, som helst maa skjules,
Og Kongens Sind kan vendes end. Ve den,
Hans Vrede rammer!

LANCELOT.

I har vækket Vreden
Og kan ei standse Strømmen i dens Fald.
Vil I vel sige til ham: »Jeg har løiet
Dem begge paa og skuffet eder«?

GINEVRA
(mørk).

Nei.
Har jeg kun dette Valg, saa maa de falde.
(Lytter.)

Jeg hører Hornet fjernt, — nu kom! Følg med!
Ihvad der end skal hændes, — see det maa jeg!
(Gaaer hurtigt ud med Lancelot ad samme Vei som Kongen. Scenen er atter en Tidlang tom.)

SJETTE SCENE.

GAVAIN og GWENDOLEN
(komme tilbage fra venstre Side; begge vise Tegn paa Udmattelse. Det skumrer i Scenens Slutning: Baggrundens Linier forsvinde helt i Mørket).

GAVAIN.

Jeg hører Hornklang overalt omkring os;
Saa hjalp det Intet; man har fulgt vort Spor
Og jager os som vilde Dyr.

GWENDOLEN
(klynger sig til ham).

Hvad gjør vi?

GAVAIN.

Der er ei Frelse; Garnet drages sammen
Omkring os, stadigt mer og mere nær.
Grave os ned i Sten og frossen Jord,
Det kan vi ikke; Krattet har ei Løv,
Som kunde skjule os. Du stakkels Barn!
Saa var da Alt, hvad jeg har stridt, forgjæves.
Een Udvei kun til Frihed veed jeg end,
Hvis du har Mod —
(Viser hende sit Sværd under Kappen, idet han drager det halvt.)

GWENDOLEN
(med et mildt Smil).
— at døe for eders Haand?
Vist var den Død mig mere sød, end Livet
Har været for mig i Kong Arthurs Gaard;
Dog vi har ikke Lov at sætte Grænsen;
Lad vore Fjender nu om det; — vær tryg:
Fra os kan de ei tage Mer end Livet.

GAVAIN.
Du kjække Pige, jeg beundrer dig!
Det være, som du vil.

GWENDOLEN.
Blot siig mig Eet,
Nu, mens vi tale med vor Død for Øie;
Eet har I aldrig sagt mig rent og klart.
I trodsed Alt, I bortgav Alt for mig,
I offred Alt, hvad ellers frister Mænd,
Rigdom og Navn og skjønne Kvinders Gunst;
I voved Livet for mig før i Skranken,
I gaaer i Døden med mig, — siig det Ene,
Jeg aldrig hørte: siig, I elsker mig!

GAVAIN.
O Barn, gjør mig ei Sorg! Det kan jeg ikke.

GWENDOLEN
(viger tilbage).
Det kan I ikke?

GAVAIN.

Nei; det er ei saa.

GWENDOLEN.

Hvad da? Hvordan forstaaer jeg jer?

GAVAIN.

Saa vid,
Hvad først der drog mig til dig, var et Billed,
Jeg bærer i min Sjæl: du ligner den,
Hvem jeg har elsket høist og evigt elsker, —
En, jeg har tabt; vi mødes aldrig mer.
Fra hende drog jeg bort af egen Drift;
Det var min Brøde; jeg har bødet for den.
Men da vi skiltes, sagde hun de Ord:
»Vær Sandheds Vagt, vær Rettens Værn og Borg,
Selv Een mod Alle, vær de Svages Skjold,
Og mindes: det er Troskab mod din Dronning.«
Det loved jeg, og jeg har holdt mit Ord.
Vist drog mig Ingen til sig stærkt som du,
Vist fik jeg kjært dit Aasyn og din Stemme,
Dit klare Øie og dit rene Sind;
Og dog i Alt, hvad jeg har gjort for dig,
Var ingen Elskovsglød, som du har tændt,
Men Troskab kun og Kjærlighed til hende.

GWENDOLEN.

Saa nægtes mig den sidste Trøst i Døden.

(Hornklang nærmere.)

De komme, hør! Lad os da møde dem
Med aaben Pande.
(Et Skridt nærmere til Gavain.)
Elsker I mig ikke,
Eet vil I dog ei nægte mig til Afsked:
Giv mig det første og det sidste Kys!

GAVAIN.

O, frist mig ikke! Jeg maa være stærk;
End ei Saalidt som dette kan jeg give:
Hun satte Troskabsseglet paa min Mund,
Og det skal vogtes til min sidste Stund!

GWENDOLEN.

Nu, eders Haand!
(Han rækker hende den.)
Farvel!
(Gaaer hen og sætter sig paa en Klippeblok.)
En Bøn endnu:
I har et Horn ved Siden: blæs deri;
Gyd i mit Øre ren og ægte Klang
Til Værn mod disse Rovdyrskrig omkring os!

GAVAIN.

Hvad baader det?

GWENDOLEN.

Gjør det, jeg beder om det!
Blæs i jert Horn; Gud sende os sin Vagt!

GAVAIN.

Nuvel, skjøndt ei jeg fatter eders Agt.
(Sætter Hornet for Munden og blæser Lursignalet fra Forspillet. Han lader Hornet synke i maalløs Forbauselse.)

GWENDOLEN.

Ret saa!
(Signalet gjentages fjernere.)

GAVAIN.

Hvor kom de Toner i mit Horn?
De, jeg har hørt engang og aldrig glemmer!
Det var i Nød som nu —
(Signalet klinger tredie Gang.)
Det svarer, hør!
Den Gjenlyd! Nei, hvad skeer her? Er det Gjenlyd?

SYVENDE SCENE.

DE FORRIGE. KONGEN og HANS MÆND. GINEVRA og LANCELOT (lidt senere).

KONGEN
(fra venstre).

Der er de! Grib dem!

GAVAIN
(er, idet han seer dem, sprungen tilbage til Stenen i Baggrunden noget tilvenstre, hvor Gwendolen sidder, og staaer støttet til sit dragne Sværd).

Tøv dog end en Kjende!
Vel seer jeg, I er Hundrede mod Een;

Dog raader jeg: læs først en Herrensbøn,
Hver, som vil nærme sig til Gavains Klinge!

(Ginevra kommer ind fra høire; hun farer forfærdet sammen og støtter sig til Lancelot, som følger hende. Mændene tøve med Angrebet og fælde kun Lanserne mod Gavain fra alle Sider).

KONGEN.

Nu, frem, I Taaber! Frygter I et Sværd?

GWENDOLEN

(har reist sig og er sindigt stegen op paa en fremragende Klippeblok; hun retter sig rank op med Armene korslagte over Brystet).

Kast Sværdet, Gavain!

GAVAIN

(studsende, vender sig halvt).

Hvad —?

GWENDOLEN.

Jeg beder, kast det!
Ved Alt, hvad der er helligt: kast dit Sværd!
For mig maa ikke flyde Blod!

GAVAIN.

Velan!
Jeg skulde brugt det vel; men skee jer Villie!
I Herrens Navn! der er det!

(Slynger Sværdet ud til Mændene.)

KONGEN.

Grib dem saa!

(Mændene gaae frem imod dem.)

GWENDOLEN.

Maalet er fuldt nu!

(Udstrækker Armen bydende. Orgelmelodrama.)

Stands, du vilde Hær!

(Flammer slaae op af Jorden mellem dem og hende; Mændene vige bestyrtede tilbage i vild Forvirring.)

Nu, Drot og Husbond! kjend, hvem du er nær!

(Kaster Sløret og staaer i FLORINES Skikkelse med gyldent Haar, omstraalet af blændende Lys. Hendes Dragt forvandles og bliver hvid og skinnende; Stjernen lyser over hendes Pande. Mændene have bøiet Knæ i Forfærdelse; kun Kongen, Ginevra og Lancelot staae opreiste.)

GAVAIN

(vender sig, næsten med et Skrig).

Florine! Hustru, Elskede! Min Dronning!

(Kaster sig ned for hendes Fødder. Hans Dragt forvandles i samme Nu og bliver straalende hvid som hendes. Florine lægger sin Haand paa hans Hoved; de forblive en Stund ubevægelige i samme Stilling, fortabte i Beskuelsen af hinanden og uden at ænse Omgivelserne. Ingen rører sig paa Scenen; gjennem den aandeløse Stilhed lyder dæmpet omkring dem fra et usynligt Følge)

CHORET.

Falder end Taagen omkring din Gang,
Er Veien mørk og er Natten lang,
Endda tør ei du forsage;
Bag Mulmets Bræmme, bag Taagens Flor
En evig Magt der i Lyset boer:
Det vender i Glans tilbage,
Naar kjækt du strider og fast du troer!

FLORINE
(under Melodrama, som vedbliver, idet hun uden at vende sig løfter den venstre Arm udstrakt mod Baggrunden).

Folk, som jeg elsker, — Land, jeg længes mod:
Byg nu en Guldbro for din Konges Fod!

(Under de følgende Repliker klarer Baggrunden op; gjennem en let Dis viser sig en Bro af underfuld Bygningskunst, straalende af Guld og ædle Stenarter, der i stor Dybde strækker sig mod Horizonten, hvor den forsvinder i Taage. Under den skimtes et mørkt Hav i urolig Bevægelse.)

KONGEN
(slaaer sig for Brystet).

Ve mig! Guds Haand —! Jeg er en slagen
Mand!

FLORINE
(vender sig imod ham).

Hvad Ondt du gjorde, vildledt kun og blind,
Kong Arthur, — dig skal det til Last ei lægges.
Drag hjem og hersk; men om dit Ilsind ægges,
Kom mig ihu da, og behersk dit Sind.
(Kongen bøier sig dybt; hun vender sig mod Ginevra, der stærkt greben gaaer frem midt paa Scenen og bøier Knæ.)
Ginevra! Kort har vi at tales ved:
Vend om! Søg Frelsen, hvor den er at finde.
Din Skyld mod mig er slettet af mit Minde.
Kjend, mens hos dig jeg gik for Tjenerinde,
Har du dog tjent
(Lægger med Høihed Haanden paa sit Bryst.)
en Større. — Far i Fred!

GINEVRA
(med brudt Stemme, idet hun reiser sig og vakler tilbage).
I Kloster vil jeg gaae og Brøden sone!

FLORINE
(til Gavain).
Min stolte Husbond, reis dig! Du var tro,
Og du har seiret!

GAVAIN
(reiser sig).
Derom var vi To!

FLORINE.
Vi dele Lykken!
(Viser mod Baggrunden.)
Tag dit Riges Krone!

(Idet hun med Gavain ved Haanden vender sig og vandrer mod Baggrunden, klares denne pludseligt yderligere. Ragende høit over Havet lader sig en Kyst tilsyne med blændende Bjerge i rosenfarvet Morgenglød, der, idet de naae Brohovedet, for et Øieblik viser sig nær og med fuld Skarphed i sine Omrids. Begge standse, betagne af Synet, og brede henrykte Armene imod det; i dette Nu lyder Sangen atter; samtidig dermed begynder Taagen igjen at sænke sig mellem dem og Tilskuerne. Gavain drager Florine tæt op til sig; de staae saaledes endnu nogle Øieblikke Arm i Arm, lyttende til)

CHORET.
Det dages høit over Alfevang!
Morgen ender dens Nat saa lang;
Se Lyset høit paa dens Tinde!

Vær hilst, hvor endt er jer Pilgrimsfærd!
Vær lovet, I Tvende, som Kronen bær:
Florine, vor Herskerinde,
Og Gavain, Helt, som er hende værd!

(Taagen falder under Sangen tættere og tættere; de Bortdragende forsvinde, medens de træde ind og skride frem paa Broen, tillige med denne i Baggrundens Skumring, idet Lyset, som omgiver dem, fjerner sig med dem. Tonerne drage sig længere og længere bort; naar de forstumme, indhyller Aftenens Mørke atter de Tilbageblevne.)

Tæppet falder.

Laus deo.

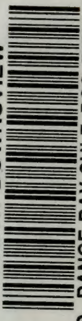
EFTERSKRIFT.

I Anledning af en Indvending mod mit Arbeide, som jeg oftere, selv fra Folk, af hvem jeg havde ventet dybere Forstaaelse, har hørt fremsat, finder jeg det rigtigt at gjøre en Bemærkning. Jeg har maattet høre, at man ikke fandt sig tilfredsstillet ved Slutningen og ved de Fremtidsudsigter, som den aabner for Gavain; jeg har hørt Indvendingen formuleret i det Spørgsmaal: »Hvad skal han fra nu af tage sig for?«

Det maa være mine Læsere klart, at jeg i Florines Person og Livsforhold med fuld Bevidsthed har villet give et poetisk Udtryk for selve det Himmelske, ikke just gjennemført i hver Enkelthed — thi hverken tiltroede jeg mig dette eller fandt det foreneligt med Arbeidets Plan efter Sagnets engang dragne Linier, — men dog i dets Hovedcharakter og indre Væsen. Oversat i Prosa maa Gavains første Ophold hos hende sees som en Henrykkelse af lignende Art som den, hvorom Paulus taler (2. Cor. 12, 1—4), en Hensættelse i Aanden til en Verden, for hvilken han endnu ikke er moden som blivende Beboer. Øieblikket i Slutningsscenen, da hans Dragt forvandles, og hans Tilbagevenden til det lukkede Land kan analogt dermed sees som det poetiske Udtryk for, at han »døer«. Vil Nogen paa Forhaand finde hans Fremtidsudsigter utilfredsstillende, da maa de Samme a priori være bestemte paa selv at ville finde sig usalige ved Saligheden, om den skulde falde i deres Lod, og paa at ville kjede sig i al Evighed.

Det maa blive deres egen Sag og ikke min. Jeg bemærker blot forud, at jeg paa dette Punkt er absolut uimodtagelig for Kritik. Jeg skal gjerne selv paavise mit Arbeides angribelige Sted. Det Spørgsmaal, hvoraf dets Værd afhænger, lyder: Er Florine helt igjennem fremstillet tilstrækkeligt dyb og rig til, at hun i al Evighed kan være selve Hovedmomentet i Gavains Lyksalighed?

Angaaende min øvrige Behandling af Stoffet tilføier jeg blot, at jeg i dette Sagn, hvor det af Romansk afledede Navn Florine spiller en saa stor Rolle, har fundet det upraktisk at føre de øvrige Navne tilbage til deres kymriske Grundformer; jeg har for disses Vedkommende tildels foretrukket germaniserede Former, der ligge os nærmere. Det i Engelsk nutildags ikke sjeldne Navn Gwendolen er her brugt med dets rigtige Udtale, ɔ: med Betoning paa Mellemstavelsen og kort O-Lyd.

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 05 05 05 014 6